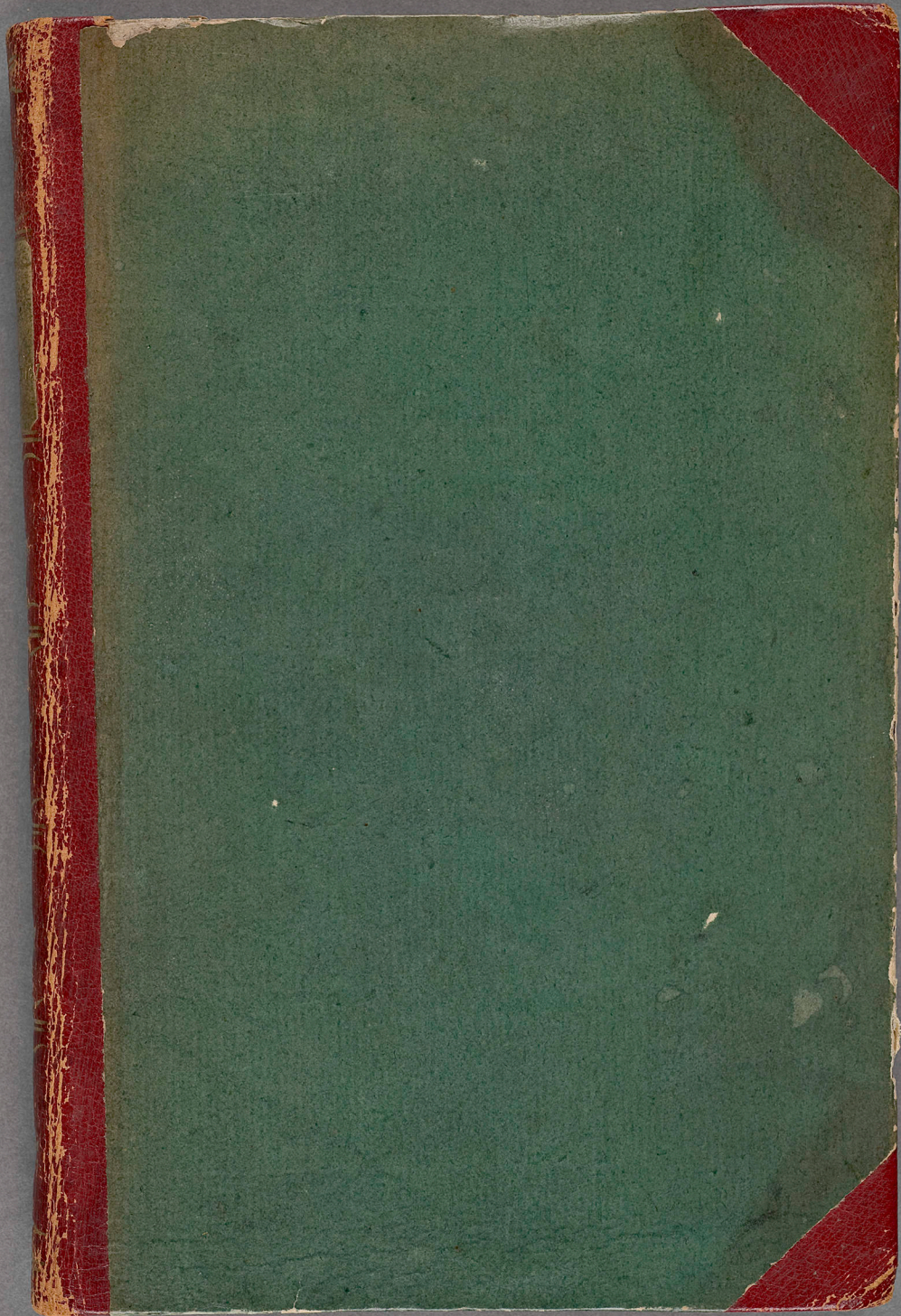

Bacchi tempel, öpnadt vid en
hieltes död. =Anon=. Stockholm,
trykt i kongl....

Bellman, Carl Michael,

1700-1829 81 A

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Vitt. Sv.

Dram.

1700-1829

Ex. B

Bellman, Carl Michael

BACCHI
TEMPEL,

ÖPNADT

VID

EN HIELTES DÖD.

*Cum tam Venus --- quam Bacchus proteſt in urbe
Cur inſigne ſuum, non habet alma Venus.*

OVEN.

STOCKHOLM,

TRYKT I KONGL. TRYCKERIET.

M.DCC.LXXXIII.

Kon

V

17

BACCHI

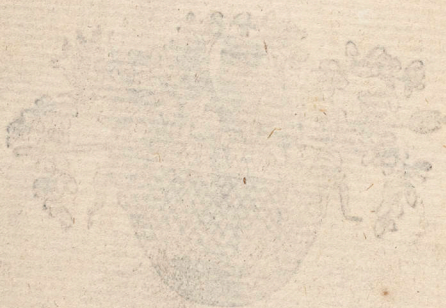
TEMPER

ÖRNADT

VID

EN HJERTES DÖD.

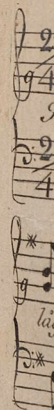
Om den Lådan — som hvarst varit in ut
En hjertes död — för den Lådan
ÖRNADT

STOCKHOLM

Trykt i Kon. Tryckeriet

MDCCLXXXII

EN PRESTINNA.

Aria

Flodens Sorl och vådrets slägt Stjerne - hvylfvets dunkla

läga, Månans skymning länd och släckt Ökar nu min plå - ga.

Da Capo

The musical score consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a common time signature (C). The lower staff is in bass clef with the same key signature and time signature. The melody is written in a simple, rhythmic style. The lyrics are written below the staves.

Döden åt min ande dröjt syster med sin bå-ga

Förgäfves mer min röst til skyn sig mägtar tränga,
 Min klagan tienar blott at mina qual förlänga;
 Ty hvart min anda flyr alt andas ångst och knot,
 Och hvart ut ögat ser står fasan midt emot.
 Än flamma bleka blixtnur molnens svarta bäddar,
 Som med sit spridda guld förgylla flodens bräddar,
 Än kulra thordön kring, hvars hiskeliga slag
 Nedkufva havvets våld, vid vädrens pip och drag.
 En blåst från alla rum ur Nordens hålur rusar,
 Hvars tiutning, hvin och skrål längst in i skogen susar,
 Från bergen träden vräks, i spilor eken flås,
 Och sielfva jordens famn tycks remna och förgås.
 Den trängda böljans gap mot hälleberget ryter,
 Der full med qualm och storm sig sielf hon sönderbryter,
 Än til en strålig fors, än i et glödgadt skum,
 Och stundom i et qvaf af diupt fördolda rum,
 På klippans branta spets et mossigt sammet bredes,
 Som vid et knaggligt dån af Jofurs eldar svedes,

Des

Des brända tallars brak bland vilda böljors larm,
 Gör tankan så förstörd, som luften full med harm.
 De svarta foglars mängd i töknet bittert rafa,
 Och rista fina klor vid åske-eldens fasa.
 All negden rundt omkring, så långt som ögat ser,
 Står hafvet fullt i rök och himlen haglar ner.
 Millioner vatn-diur med fjällig hals och fena,
 Inunder böljans tyngd sin ångst och brunst förena;
 I trängslan der de fly och tumla om hvaran,
 Syns fåror utaf blod kring fiskarnas tyran.
 De nakna hvalars tropp bland luftens lågor glimma,
 Med stierterna mot skyn de frusta köld och dimma
 Än refer der en hval fit isgrå hufvud opp,
 Och mot en brandgul sky ur hvirveln gör et hopp;
 En an med blodigt svalg, alt lefvande förvånar,
 Hvars nacke hvit som snön i frufna åldrar grånar,
 Med fenan röd och spänd, han ristar sina fjäll
 Och dämmer blodets fors mot klippans branta håll;
 En åter ur et quaf sin tyngd å nyo bärgar,
 Då hvirveln från hans gap en dödlig rodnad färgar:
 I denna purpurflod Tritonen vältrar sig,
 Och på Delphinens rygg upstiger lätt och vig.
 Et krökt och slingrigt horn des hand ur diupet sträcker,
 Hvars liud med åkans fart naturens bäfvan väcker,
 Af vådrets släktar lyft han gungar opp och ner,
 Och vid hvart åskelag med våta kindben ler.

En Nymph sig kastar opp, som hornets klang förvirrar,
 Hon ur sit våta dok med spända ögon stirrar,
 Hon pustar och hon flyr, då strax ur hennes skum
 Sielf Neptum refer sig, för all naturen stum.

En grön och fjällig arm den gylne gaffeln kastar,
 Vid hela negdens suck, som til förvirring hastar.

* * *
 Mot himlens mörka krets hafsböljan vältras opp,
 Och morgonrodnans blåst nedflörtar lugn och hopp;
 I en så gruflig natt bör blott de döda sofva!

* * *
 Hvad villor öfver alt som skräck och fasa lofva!
 O Gudar! hvad tumult? hvad vansklighet och nöd?

Ej trives hvilan här, alt flämtar nöd och död.
 Najaden snyftar ömt; Sirenen knapt förtiufar,
 Der kring des hvita länd den gröna vägen frufar.

* * *
 Knapt fynes en enda mast mot fältets tända sky,
 Alt fältet hvälfver bort och alla strander fly.
 Snart vid all himlens eld bortfökljes gräs och säden,
 Men märk! Prestinna märk! vid gästens skratt i träden
 Hur ufven grämer sig, och gulögd på en gren
 Bland ugglor, troll och rån, försmädar Månans sken,
 Som nu i liumma regn emellan löfven spelar,
 Och här och der et lius den mörka skogen delar.

EN PRESTINNA.

Hvad mildhet och hvad lugn hon i sit sköte bär?
 Sen vädrets hvirflar rymt och marken vattnad är.

Du

Du blyga Måne du, som dalrar än och skälfter,
Vid det du dina blick kring Fröjas tempel hvälfter,
Det stilla liufets glants . . . Prestinna, om du fer
Åt bergens nakna fjäll, en glättig skymning ger.
Ren vid en kylig skur och några svala dunder,
Hörs turturdufvans psalm och orrens spel inunder.
Den sträfva fyrfans fång inom en ramlad mur,
Beboda vil på nytt en yr och lätt natur.
Kring granens glefa topp, som glittrar än och dryper,
Den mörka tiädern tyft med flokad vinge kryper,
Förtiust, och döf och blind, han spelar och han slår,
Tils hönan med sit lock han under vingen får.
Zephiren från hvar gren en lindrig västan pustar,
Vid det de domna bort i fina ömma lustar,
Och Månan gömd i moln all klarhet dunkla vil,
Tils hanan åter slår sin förra älskogs drill.
Strax hönans röda näbb et silfversken omgifver,
Des fiädrar fänka sig och foten varsamf klifver,
Med nya lock och språng hon lysnar til och från
På hanan der han går och bröstar sig mot Mån.
Men luften svalnar af . . . Hvad tyckes dig, Prestinna?
Mig tycks små glada forl kring alla fält oprinna,
Och nattens häpna fläkt åt nordens kuster fly:
Välän! Stäm op vårt spel, trots vädrens hot och gny!
Din mandolin få klar, til klång och ton och stämna,
Snart vid din läckra fång skal Eols vrede dämna,

Din röst . . . Din fria röst, är endast därför dyr
 At inga reglors tvång naturens skönhet bryr.
 Siung om den prakt du ser, båd' långt ifrån och nära,
 Och tolka på din sträng naturens fria ära,
 Högmodig i sin magt, i dag hon öpnar sig,
 Siung, blunda och blif öm . . . naturen ropar dig.
 Hör hennes lena röst från löfvens fläkt om våren,
 Och vörda hennes blix i den förbrända fären!
 Kom, lemnom dessa skul, och med en ömsint min'
 Kom fättom ofs i bredd hvar med sin mandolin.

* * * * *

Märk! hur' de spridda lamb, än fram och än tillbaka
 På kullen lysta kring och fina klockor skaka,
 Hur' herdens klagan hörs och bort med vädret far,
 Bort til de mörka kärr, der Echo aldrig var.
 Men märk den färil'n der, med guld utstuckna vingar,
 Ur blomman hur' han flög, och ut åt floden svingar,
 Tillbaka i sin flygt han hastar lätt och snält,
 Vid molnets svarta skynt förbi hans hvita tält.
 Den väg han letar sig bland buskar, barr och branter,
 Vid morgonstiernans lius beströs med diamanter.
 Hans lifs-kraft qvicknar opp vid daggens kulna bad,
 Fastän med vingen fäld han darrar på sit blad,
 Emedlertid så flakt det våta fältet strimmar,
 Hvars nederflagna fäd mot dagens gryning glimmar,
 Presinnor! hasten hit med sorglig anlets färg;

Bestigen

Bestigen denna högd och dessa glada berg,
Fördubblen edra språng.

E N P R E S T I N N A.

I alt hvad ögat skådar,

All negden öfver fiön Gudinnans lof bebodar,
Sielf hennes Tempel tycks på hafvets lösa skum
I hvar et ögnablick förändra tid och rum.
Millioner lampors eld de skönsta hvalf updaga,
Hvars rundlar, skrank och torn sig vågvis sammandraga
Bort til en präktig plan, för ögats hinna svag,
Med tusen vimplar prydd och fladdrande behag.
De hvita seglens fläkt i töknet sig utbreda,
Och på de dunkla fält af månans lius sig leda.
Et trumslag hörs ibland vid några matta sken,
Då stranden liungar opp til minsta bofs och sten;
Vid branten af des brädd fyns stuga tätt vid stuga,
Inom hvars öppna redd alt Fröjas hof-folk buga,
Des Prester frammanför, hvar en uti sin stad,
Sin offer-eld upständt kring altaren i rad.
Et flammigt moln bredds ut, hvars flor och skira dimma,
Opdagar fältet ut, hvar Presterna de stamma
I sida gröna släp bland folket til och från,
Emellan offrens sken och rökens dunst til Mån.
Et långsamt buller hörs, som utan reda mumlar,
Än från et skrik på däck, än från en arm som trumlar,
Från alt det Bacchi folk, som färdas floden ner
At fira Movitz Fest.

EN PRESTINNA.

Ack ja! . . . Han är ej mer,
 Men Gudar! . . . Här står jag, båd' utan blofs och flöja,
 Blott i en fläckig stubb och litet taft til tröja,
 Och ideliga hör et sqvalp från ebb och flod,
 Hvars kulna morgon-fläkt gör lednad i min blod
 Och ögat tårefullt.

ULLA WINBLAD.

Än jag? . . . Jag må vift gråta,
 Med tandverk, flufs och gickt, och full med hufvudbråta,
 Inunder faklans os jag snart af vanmagt dör,
 Min hierna dunkar tungt . . . mit öra illa hör,
 Et flyng står i mit bröst . . . en äckel i min maga,
 Jag vämjes vid mig self inunder Junos aga;
 Min ungdom träder fram mot döden just på skryt:
 Kom, vickla denna duk och kring min panna knyt,
 Jag trotsar en Legion. — Men ack! sig stormen delar,
 Re'n Månen trind och klar på haf och himmel spelar,
 Re'n strandens lugna våg gör ögats välluft ny,
 När ur des mörka bryn de hvita gässen fly.
 Kring holmarna i sön fyns svanen med des ungar,
 Der tyft på vatnets skum hon mellan löfven gungar,
 Och åter i en vik långst in i vassen in,
 Sig ändren sammanlagt, hvar make tätt vid sin:
 Åt ängen längre bort, midt bland de gyllne flupar,
 Den gröna ankan krökt hon lögar sig och flupar,

Med

Nej,
 Hans
 Dock
 Knäpp

Med vingarna i flygt än modig och än rädd
 Hon ned i böljan kör och fqvattrar vid des brädd.
 Kring bergen rundt omkring de krönte hiordar vråla,
 Med svantsfarna i fläkt och ögonen få fnåla;
 En mörk och retad tiur, ur tufvan, ilskfull,
 Bredvid den gula kon opkastar torf och mull;
 På spetsen aldrahögst en sten-get står och mättar,
 Tils i fit branta språng hon månens rundel blottar.

* * *

Ack! hvart ut ögat ser sen dundret nu är släkt,
 En annan himmel fyns med andra vindars fläkt.
 Ren Öl-Capellens torn opp mellan bergen spirar,
 Hvars dunkla spets i skyn en optänd lykta firar.
 I fenstren öfver alt fyns lampor, lius och sken,
 Om med mit ögnaglas du kikar åt alléen . . .
 Dock om åt stranden ned du skönja kan för tårar,
 Så märk vid månens skymt hvad silfverhvita fårar,
 Som med en vågig blåst updaga blom och skörd;
 Märk dessa negders frid af ingen oro störd
 Om ej af Movitz död.

E N P R E S T I N N A.

Naturen sig ej döljer,
 Nej, detta hvita skört mit öga dagligt sköljer:
 Hans minne prägladt står i detta fasta bröst;
 Dock glömmom våra qual, och med en trefald röst
 Knäpp på vår mandolin.

Fjärtil i guld och grönt Glimmar på blomman skönt Masken svart

krälar ur sitt grus Masken svart krälar ur sitt grus.

Trädet med stilla fus,
 Ofs sin skygd förklarar;
 Gömd i sit gröna hus
 Sommar-foglen svarar.
 Sin fång han parar
 Med vår lilla mandolin,
 Mellan små skarar
 Af en svärm förströdda bien.
 Fisken i lek och rom
 Danfar på böjan om:
 Dagen snart klarnar glad och lius.

Men skyndom ofs, Prestinna!
 Til Bacchi Gårdar fram, vår dyrkan at befinna,
 Släng spelet på din arm . . . gör kiorteln lätt och vig,
 Snart nalkas Templets folk . . . blott vinden kastar sig.
 Men Gudar! . . . Himmel ack!!! Sift Templet vi besökte,
 Kring dessa parker mins hvad fröjde-eldar rökte,
 En dyrbar hecatombe, i tolf Prestinnors vård,
 Af Movitz restes opp på templets inre gård,

Den

Den Movits menar jag, som prydde våra lekar,
 Som här vid denna grind, i skygd af dessa ekar,
 Så ofta för oss spelt vid en nedgå'nde sol,
Ack! så är världens sätt . . . piano på viol.
 Han som så röd och varm, med munnen full af skratta,
 Med ögonen ihop och skuldre-bladen platta,
 Han som på denna plan så hukad satt och sof,
 Han har nu tient sin tid, arbetadt och fått låf.
 Men mot den källans tak, der du dit hufvud lutar,
 Dit templets hiordar drifs, de hvita lamb och slutar,
 Der Ulla! . . . mins du der. . . hur gamla Movitz! . . . Ack!!!
 Mins hur han neg och log när Offer-Presten drack?
 Påmin dig! . . . mins du väl, hur offret bran och fräste?
 Hur gnistrorna mot skyn i regnets skurar hväste?
 Hur åskan knall på knall mot flodens bottnar flog? . . .
 Vid detta körsbärsträd, mins Movitz hur han stod'
 Med bägar'n i sin hand och basviol'n mot trädet,
 Hvad söng han intet gladt? . . . mins blott det astonqvädet,
 "Om Daphnes röda stubb, som hon vid källan glömt,
 "Och om Camillas get och mycket mera ömt.

A R I A .

Aria

Bakom dessa gröna Lindar, Gömd bland blommor

ax och säd, Skyld mot nordan vädrets vindar Under detta

träd Spöng Moritz Bacchi mässa Med ro-sör kring sin

ljässa Här i floden han ofta bada, Gick i vatnet spöng och

vada, han spöng den gudens lof som gör oss gla = da.

ULLA

ULLA WINBLAD.

Nog föng jag vid dit spel . . . men med hvad ångst och hicka,
 Mit hierta klämde til och pulsen flög och picka,
 En gråt mig öfversöll . . . et häftigt tårebad,
 Hvars köld inom mit bröst å nyo gör mig glad.
 Prestinna! Hålt!!! Törs jag den röda grenen skaka?
 Min lyfnad tvingar mig et enda bär at smaka,
 Til lindring i min verk afplocka några få,
 Kan hända at min blod . . .

EN PRESTINNA.

Prestinna! kom och gå!

Tag faklan i din hand, mit hela väfend' ryser:
 Hvert doft, hvar minsta fläck, der dagens gryning lyser,
 För min inbilningskraft updagat Movitz mull,
 Fast af des stoft nu mer fins knapt hans urna full.
 Men skyndom längre fram

ULLA WINBLAD.

Din gråt, Camilla Stina

Förråder dina qual som min förråder mina!
 Släpp mera ner dit släp i sidorna Ma Scour!
 Min Movitz ömt hvar dag i mina armar dör;
 Dock han är mer ej til . . . han är, hvad mig gör häpen,
 Båd' af Apollo dömd och utaf Hymen dräpen.
 Nog mins jag vid hans bänk, hur der bakom i lund,
 Jag fyra misfall fick, och tror i denna stund,
 I min ofantlighet, med all min ångst derjemte,
 At detta dödens bud bereder mig det femte.

Jag

Jag är en vaxbild lik, som framför bär et taft,
 Skild från alt ömt begär och all inbildnings-kraft.
 Min sömn . . . min kulna sömn i blodet mer ej röjer,
 En enda rolig dröm som kittlar och förnöjer,
 Ej kärlek mer förmår utur mit yra blod,
 I sömnen giuta mer sin purpur och sin flod;
 Det fostret som jag bär, til lif och lius så nära,
 Blef under denna ek en pant af Movitz ära,
 Inlindad i min famn mot denna rad af trån,
 Emot hvar enda stamm vi böjde våra knän;
 Må ögat flockna ut . . . må hiertat sönderbrista,
 Vid skymten af den rön, det trädet näst det fista,
 Uti des röda skygd som Flora öfverdrog,
 Så fyns den tufvan än, hvarpå vårt bröllop stod.
 Hvad välluft, ömma Vän! i nattens svala sköte,
 På basviol'n en drill var teknet til vårt möte,
 Och stundom blott et rop från någon okänd stråt,
 Då alt hvad välluft känt förentes i vår gråt.
 Men blott at jag et nej utur hans ögon läste
 En kallsvett i min barm och kring hans panna gäste,
 Jag kom . . . jag sprang . . . jag flög . . . så snält som en zephir,
 Med fräckt utslagna hår och stubb af silfverskir.
 I grälet när jag sprang, de höga bröstten gunga,
 Brillanten på min fot i språnget brann och liunga,
 Och på min hals et hvarf af hvita perlor låg,
 Som fånga ögats eid, för'n det sin våda fåg.

Juft

Just detta gula fläp, som sig i våder skiljer,
 Och denna skira stubb med blommor och cantiller,
 Det linnet, just det här, då tvättadt, rent och helt,
 Min Movitz köld bedrog, när annat alt flog felt.
 Ack! säg mig orkar du min yra känsla lida,
 Tillåt mig i din famn med dig mig sammanvrida.
 Men Gudar! hvad alarm på hafvet blixtrar opp?
 Förenom våra språng högst opp på bergets topp.
 Hielp himmel!!! Hvad är det? Hvad är som ofs inföfver?
 Fast tufen lampor tänds i Templets torn midt öfver,
 Och fast Tritonen stolt så högt som Templets torn
 Sin hvirfvel sprutar opp och dansar med sit horn,
 Så bli vi ändå här Gudinnans hämd at röna;
 Der blänkte hennes vagn... Se dit åt... dit min Sköna,
 På böljans liufa plan af Eols vindar hög,
 Des hvita dufve - spann bland strida forfar flög.
 Hvad majestätlig fyn?... dit bort, bort åt det gröna
 Opblänkte än en köl... Se dit åt... dit min Sköna...
 Af roddarens squalp och brödrems muntra liud
 Tycks redan at Neptun blir ofs en blickad Gud.
 Men ack! En uplyft pråm sig fram ur hvassen skiuter,
 Med hiul och skrindor full han forfar i minuter,
 Des hästar gnägga stält, der de på däckets stå,
 Espänd hvar för sin plog med Ceres drängar på.
 Hvad starka stämmor hörs?... Hvad många Mancioler?
 Hvad klöckspel? klang och skott.. hvad glimmande gondoler?

Hur skönt flår vågen opp?.. märk i hvar äretag,
 Syns böljan helt förgylt och himlen full med dag.
 Der fladdrar fram en fump, och der en julle gungar
 Hvars last af krönte kärlden mörka köl'n betungar,
 Af vädrets ilar lyft på vatnet som en spån,
 Han kilar fältet ut och slingrar sig mot Mån.
 I skuggan af den prakt der Månens nedgång prålar
 Små stiernor glimma opp med kulna sken och strålar,
 Och der vid vassen, märk!... der floden strömmar ut,
 Mot dagens gryning ses en krets af dunkla spjut.
 All negden vidgar sig och fältet lugnt opdagas,
 I blå och röda moln som bort med vädren jagas.
 Ren Lärkan ung och skön kring trädets grenar flyr,
 Med flugan i sin näbb åt ungen blind och yr...
 Hvad pragt ser ögat ej inom de glefa grenar?
 Et fält af villbråd fullt, bland Hiortars språng och Renar
 Der Jägarn som en blixtnur skogen hinner fram,
 Af hundens muntra glafs förföljd i rök och dam.
 Men stigom högre opp, der fältet mer sig målar,
 Än til et lusblått haf som släcker ögats strålar,
 Än som en lummog skog med mörkblå toppar stänkt,
 Hvars udd i flodens diup sin gröna skugga stänkt.
 Högst opp, min rädda Vän... syns Guda-Templen pråla,
 Som präktigt blekna bort vid dagens bleka stråla,
 Kom, ögna med mit glas... Men Gudar! hvad är det?
 Min lunga snärtar mig vid hvar mit minsta stät,
 Knapt Icarus mer högt sig i sin dierfhet ämna;

*

*

*

Räck

Han har nu fönt sin tid arbetat och fått lif.

Räck mig din trogna hand at dessa branter lemna!
 Välan! på denna slätt, belägen längre ner,
 Se skönsta Nymph en Skytt! . . . Men nej han fync ej mer;
 Hvad han såg munter ut, och hvad han flög och flängde
 När stolt des krökta arm det gyldne hornet flängde,
 Och häften som en pil at marken sträckt förfvan:
 Den tafsan teknar alt hvad ögat tiufa kan.
 Hör nu!!! . . . Nu blåser han . . . få berg och dalar svara.

* * *
 Men ack! hvad dräplig fync af all Dianas skara?
 Der längst at flodens brädd des Nymphers skönjas kan,
 Bland yra fålars traf och andretutna span.
 Vid morgonrodnans rand, der denna rustning flåsar,
 Syns bredt utlagna bord med jagt-tyg, nät och påfar,

En mängd af dryckes-kärl i dubbla raders flut,
 På marken nedanför kring gräset bredas ut,
 De tiogtals kokta ägg ur tunga knyten lossas;
 Vid falt och raspebrön de skiftas och de krossas;
 En gulgrön frisk melon ur korgen trilla ner,
 Om med mit ögnaglas jag skönjer rätt och ser.
 Än syns en parmerfan, som på sit saltzer hvälfver,
 Än några korgar grönt bland skinkor och bouteljer,
 Och på en rutig duk, med vin och saffran slänkt,
 Biuds nu Dianas folk en frukost oförtänt - - -
 Men Jägarn tog sit nät och Nymphen spiut och pilar,
 Med sporren blank mot Mån hon ut åt fältet ilar,
 Bär falken på sin arm, i blanka keden fäst,
 Och med en blodig häls hon kastar om sin häst.
 Af vädrens friska fläkt som kring des axlar spelar,
 Des mörkt utslagna hår i lockar sig fördelar,
 Des skört i lätta veck af blåsten lyftes opp,
 Än vid et blodigt sträck, än i et tungt galopp
 En fläckig panterhud den hvita länden skyler.
 Der Ryttarn grymt sit spiut i hindens sida kyler.
 Som dagen sielf så skön, med Jagt-Gudinnans min',
 Hon lutad häfver sig mot marken i et hvin.
 En molnsky utaf dam vid eldens blixst af hästen,
 Bortskymmer fältets torn, des högder, tiäll och nästen.
 Det gröna gräsets prål bland dimmor bleknar af,
 Och vädren grufva sig vid Nymphens halt i traf.
 Förfärligt hörs en troupp i skogen galoppera,
 Bland lurar, skratt och skott, och lystrings ord, och mera,
Tills

Tils flutlig vid et kärr den hela skaran står,
 Med toma ränslar klädd ooh nederfallna här.
 Der ses en ledsen Nymph . . . en ung och trött Belinda,
 Sin häst med flokad hals vid trädets grenar binda,
 Då på des varma rygg med bössan lagd på länd,
 Hon hukad somnar in från jagtens åsyn vänd.
 Nej, aldrig Kärlek sielf så ögats tafkor villa,
 Dianas fina växt man i des ställning gilla,
 Sielf Floras ungdom fromt kring hennes kinder flöt,
 När sömnens tunga hand des ögnalock tilflöt.
 Den vilda apelns löf bland dåfna blommor hängde,
 Och öfver Nymphens hals en rosig skugga slängde,
 Kring kronan öfverst opp en ensam fogel flög,
 Som sömnens läckra qual i hennes ådror smög;
 På tufvan nedanför, ned i det mörka diupa,
 Bland några mordgevär, sig hunden lagt framslupa,
 Fast jagten flutad är, han ändå lys och tror,
 Och opp mot trädets topp med hvita ögat glör
 Den andra hundens glafs et gäll-liudt echo gifver,
 Der längst i skogens hvalf han sporrar kring och drifver,
 Vid smäll'n af några skott, framkilar han ur lund,
 Och hviftar på sin svants med beccafin i mund
 Men ack! ju mer mit glas åt stranden vil sig fänka
 Ju närm're hafvet tycks emellan bergen blänka,
 Och i de öppna hvalf dem tusend åldrar hvälft,
 Syns sluparna i rodd och feglen til en hälf.
 En Gubbe, blomsterkrönt, stack neder hand med hatten,
 Och fylde vid et skratt sin kulle full med vatten,
Den

Den andra, bäst han drack, flog hatten ur hans hand . . .
 Ack himmel! hvad för skratt . . . de skratta än vid strand-
 Hör hur de skratta . . . Hör! . . . hålt nu! . . . nu ser jag föga,
 Nog hör jag folkets forl, men för mit skumma öga
 De intet mera syns.

CHOR PÅ FARTYGEN

AF BÅTSMÄN, BACCHI SOLDATER OCH COMMENDEURER.

Up-på vatnets lugna väg Mellan mist och dim-ma
 Runt kring tacklet, block och tåg Vi Neptu-ner Stim-ma

Fafängt tro vi Stormens hot, lej vi hoppa på en fot Och om

skutan knarkar, mot Skratta vi och Dim-ma . . .

Om

Om än åskan eldar skyn,
 Och i seglen fräser,
 Om hon svedde ögnabryn,
 Ändå ingen läfer:
 Bacchi vifor siunga vi,
 Men när döden gått förbi
 Slå vi fullt i glafet i, : | :
 Medan böljan gåfer.

Kära hvad förfärar ofs,
 Blott vi få ofs sanfa;
 Orkar Näckén med ofs släfs,
 Sku vi ofs förkantfa,
 Skiut'an genom med harpun,
 Så han släppa skal basun,
 Ja! få fenor, fiäll och dun : | :
 Sku i luften danfa.

Hurra Goffar! fer ni Mån?
 Se den blanka ringen;
 Den som kunde stöta på'n!
 Tala om för ingen.
 Had' vi bara ankargrund,
 Men den klimpen har ej fund—
 Fan far i hvad den är rund : | :
 Lät ofs segla kring'en.

hans hand . . .
 än vid strand-
 du fer jag föga,
 ma öga

MEDEURER,

Tr.

m - ma
 m - ma

en föl Och om

Om

Opp i toppen, opp kamrat!
Ser du Templets spira?

Jo! den glimmar desperat,
Fira, fira, fira,
Opp på dæcket alla man,
Skrik och knuffas— slå hvaran,
Bacchus skal ofs präja an : | :
Och med krantsen fira.

•

Goffar! Se den raske hval'n,
Hur han dör och tumlar,
Liusblå vattnet i Canal'n,
Blodar han och grumlar.
Hurra längst i viken in,
Se der danfar en Delphin.
Blåsen Fleut - knäpp Mandolin : | :
Klang Trumslagar'n trumlar.

•

Si Trumslagar'n hvar han slår,
I fit hvita linne,
Och en mängd af hvirflar slår,
Med en oplyft pinne.
Trumman glimmar blank mot Mån,
När han vandrar til och från,
Bum, bumle - bum, bum : tocke dån, : | :
Der är mandom inne.

•

Siun-

Siungom! Siung Neptuni låf,
 Gastar, troll och spöken,
 Vattn-Nympher i hans Hof,
 Edra forl föröken.

Men begråten någon gång,
 Movitz lyra, fleut och fång,
 Sagten edra yra språng: | :
 Och hans graf-vård föken.

Med svart kolt, och hvit turban,
 I den främsta båten,
 Gamla Trundman fielf för an
 Denna forge-ftåten.

I den urnan, just den der,
 Trundman på sit hufvud bär,
 I den urnan famlad är, : | :
 Movitz aska Gråten.

TRUNDMAN.

Lyft ankare . . . hurra!!!

Ro första Divifion . . . Ro jämt med årarna.
 Lägg roren uti lää . . . lovera mer åt föder-
 Och från den skutan främst, med svarta vimpeln, Bröder
 Som seglar bi de vind Lät mig i brevet se,
 Som sit kölvatten har i linien E. F. G.
 Hola, och brassa opp . . . hon fördel'n har af vinden,
 En kabbellängs distance til östra Tempel-grinden.

Men vinden skralar ren, vist 6 strek eller 7.
 Du der med lur'n i mund, med röda mössan, du,
 Hvad är det? oft nord oft . . . summera rätt din rätta
 Halfparten utaf 6 och 2 dertil gör 8.
 Inalles 11 streck . . . den hållningen var bäst;
 Och skeppets cours blir nu just accurat sydväst,
 Hola . . . Hvart skralar vind? sig mån ur molnet skiuter
 Och kring den svarta köln en strålig bölja giuter.
 Klang Ceres Kuskar . . . Klang!!! lät flaskan dansa . . . Toppl
 En kåre ostlig vind i seglen blåser opp.
 Hola bouteljen fram . . . Skål Kuskar och Soldater,
 Lät ledarn brassa opp . . . Sätt seglen til Kamrater.
 Framleden hästarna, dit relingen begyns,
 At deras ystra tramp och sträckta halfar fyns.
 At fålens yra gnägg vid trumman och trompeten
 En ryfning sprida må kring hela menigheten,
 At dessa högtids prål och forliga behag,
 Må folkets andakt bry på Movitz grifte dag.
 Du der, Vakthafvande, med svart carpus af läder,
 Som stolt vid Basviol'n vår Movitz rum bekläder,
 Oplysta hans viol, och under faklans sken,
 För folket buga dig, som nicka i alléen.
 Med blöffet i en hand och stråken i den andra,
 Kringsvinga din carpus . . . Ölkannen börjar vandra,
 Det är et fluidum utaf et okänt öl,
 Som sielf en okänd hand nedlagt i denna köl.

*

*

*

Lät

Lät gniftra faglans eld . . . Lät Neptuns vimplar blåsa,
 Lät Eols nakna svärm med svullna kinben blåsa,
 Lät hvisla nöd och storm från alla nordens hörn,
 Och Jofur hief slå til med viggan på sin örn,
 Skål — Siungom med hvaran om detta äfventyret,
 Siung du! du glada Man som nickar der vid styret,
 Om Bacchi hieltars mod, i både mist och mot,
 Kling klang! nu är mit bröst et berg mot stormens hot:
 Släng flaskan akter ut til den som står och klarar.
 Siung Manskap — hör hur skönt kling klang i skogen svarar.
 Du der som står och styr med blommor i din hatt,
 Släpp styret . . . Siung din skål i detta Cattetag.
 Med Urnan i min famn och styret mellan knogen,
 Jag sjunger Movitz namn och styr gerad åt skogen.
 Gig seglen mera vind bland dessa grund och skär,
 Och släck lanternan ut sen stormen skingrad är.
 Nu blåser vinden opp och kölen ståtligt qväfver
 Sit stolta hvita skum, ju högre han sig häfver.
 Den lätta jullens fart i böljan opp och ner,
 Med brygdens krönta kär'l knapt ögat skönjer mer;
 Hvad vimpeln fladdrar skönt kring om de spända dukar,
 Vid stäfvens hvita fragg som lyfter sig och hukar.
 Jan Hagel, kom kik ut . . . Hvad, ä vi framme ren,
 Trots mörker, regn och blåst och falska båkars sken?
 Men Gudar hvad för rop längft ut åt hafvet skrålar?
 Mot skyn slår böljan opp och vådrets ilska vrålar.

En himmel hvälfver sig, hvars svarta rundel stänkt
 Med röda blix och moln bär safan oförtänkt.
 De svarta foglars mängd ä alltid döds- - prestaver,
 Klang! våra Bröders skål, som Neptun nu begrafver;
 I tacklen, skott på skott afflitna segel hörs,
 Och vädrens vilda gny bland biftra läten förs ...
 Här svallar vågen fram med hufvuden som gunga,
 De hvita halfar sträcks, de röda norrken liunga,
 Från deras öppna gap, ren lifvets ångor flytt,
 Och hiertats tappra suck är ren i rök förbytt.
 Kring vrak och maste-trän, en sorgfen bölja strålar,
 Der deras varma blod giuts i Najadens skålar,
 Med diupa klago-liud kring hafvet opp och ner,
 Hon kastar skålen bort, och up åt fästet fer.
 Grymt firmamentrens våld i alla vinklar raså,
 Luft, himmel, eld och jord bebådar nattens safå,
 Alt störtas och förgås vid detta Charons Pafs,
 Der sielf hans skugga krönt står med en blodig vafs;
 På bruffna plankors svall, som sig i vågen bryta,
 Med svarta läppers fragg de gula liken flyta;
 Jan Hagel . . skiut och smäll . . . fram läska din canon!
 Ren strandens portar fyns och lyktorna på bron-

Hvad vällukt flammar opp bland vädrens spåda vindar,
 Som fly från strandens redd och från des öppna grindar,
 At åt hvarjt räddadt lif på hvarje lycklig köl
 En rusig hierna ge til tröst och hemkom - öl.
 De skönsta frugters prål sig öfver skranken slänga,
 Der pomerantfers klot längst ned til marken hänga,
 I skygd af deras tyngd, på mattor af jasmín,
 Hvar Nymph fin harpa slår . . . vid klang af Mandolin.
 Opp Öman Fodermask . . . opp i din gula tröja!
 At af så mycket skönt dit kulna bröst förnöja,
 Vrid vattnet ur dit skägg, gör hvarje Nymph til din;
 Och gif Trumslagar'n rum, som lystad står med pin.
 Trumslagare stig fram . . . Fram Mollberg du med Vakten,
 Slå hvirfveln, Templet fyns . . . Siung alla man på jakten,
 Siung Manskap öfver alt . . . Loffiungen Gudarna.

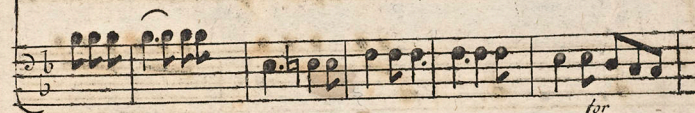
Andante

Säl la strand där vi nu landa I din skugg med glädje

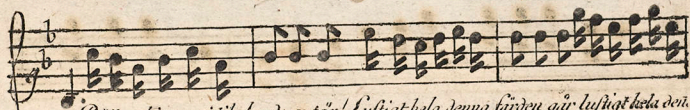
anda, Folket i sin andagt står Sin önnen svallar älskan går

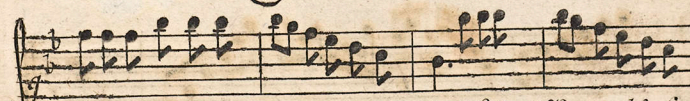
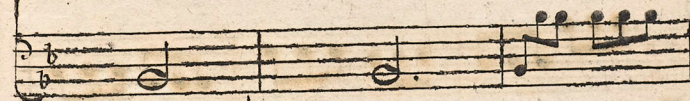
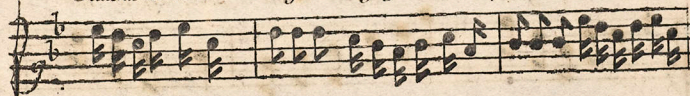
Byta på å rama Båfjorna brusa, Och vädrena Jusa

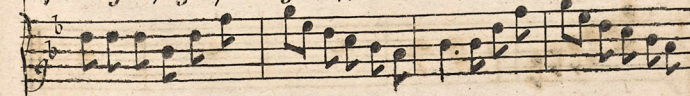
for

Rättna hinna vi til lunds gutär! käftigt hela denna färden går lyftigt hela den

färden går sjungom från Masten, Toppar och Däck, Leffe vår Bacchus leffe bän

Käck! Sägla mellan grund och pälar. Denna klippan fasan målar, Denna klippan fisan

målar, Sjungom då alla, sött sött i Ba = sun, Lef. ve vår

Bacchus lefve Neptun.

*Die Nymphen einst - J. P. Martin sc.
Där ses En lufsen Nymph, En ung och trött Belinda.*

ULLA WINBLAD.

Prefinnor stigen opp och tänden faglorna!
 Vid deras klara blofs med driftig fot vi klifva
 Från dessa branters högd, som skräck och fasa gifva.
 Opp! stämmom våra spel, och i en lustig rund,
 Bland Bacchi hieltars skrål bortblandom oss en stund;
 Här nalkas Movitz stoft, här sträfva Bacchi släppter,
 Med diupa forgeprål i myrten - gröna drägter;
 Men der med tappra steg mot lyktan bortåt bron,
 Se Mollberg Granadeur'n framför sin Batalion,
 Märk huru flinkt hans arm Recütens tröja ryktar,
 Så snart Trumslagar'ns halt en sorglig hvirvel lyktar,
 Än hoppar han et steg, än snafvar han på bron,
 Märk! här ... här är han nu.

MOLLBERG.

Tic plats fer Protzession!

©

* 2
 * 4
 Marche öf-*vor* alt, fölg Martis spår, March hör Trum-
 * 2
 * 4
 slagarn hur han står stå där du står Du Fröjans Palt
 * 2
 * 4
 vänsler, det djöfweln gal i dej, fång halt slå rät-ta
 * 2
 * 4
 Er, Sjung Vincts lög Rättnu det Klämtar uti
 * 2
 * 4
 Bacchi Hög.

ULLA WINBLAD.

Uff hvad han bröstar sig, den Mollberg, med manchetter,
 Med handpik fäld på arm, ringkrage och stöfletter,
 Hur' stolt och bred i mund han sit comando för,
 Der han på bryggan går sielf främst som Granadeur,
 Den liusblå möffan prydd med guld- och silfver-glitter,
 På hieltens krökta läck hon framåt lutad fitter,
 Än med et ophögt bröst, än med en rygg så rak,
 I små och tyfka tripp han ser sig fram och bak.
 Hör! hur han pratar . . .

MOLLBERG.

Marche . . . Flux ekenen til höger,
 Si schtint ut Åkertahl . . . gå rak i lifvet Kröger,
 Qvikt kaste foten Proms, undt Ahlquist heer tu tå!
 Vrid hufvu fan i våldt til vänfchter fadt jach - Schtå.
 Marchiren . . . Allons marche !!!

* * *
 Marche . . Höger om! Fäll spiut och lants,
 Marche . . Hör Trumslagar'n slår til dans ; : | : | : | :

Se hvad glants,
 Hvad stolt Palais?

Ögat til vänster . . . ä dä vänster dä?
 Uff du dit Fä . . . Dit dumma Skräf . . .
 Höger om vänder er . . . Siung Bacchi låf.

Kallfactor nimt fourtouden!
 Herts mir nun ein, zwey, drey - är flere man på skuten?
 Heer! Jochum Nägtergal - - hwi sctår du der på plan,
 Pretcis mein-kind, pretcis wie ein Hanoferan.
 Piano - warten sie? . . . vor millioner Tiefvel,
 Jach har zo commandirt in Magdteburg und Refvel,
 In Fraunstadt undt Perlin, bey Ferbeliner-Thor,
 Bey Anklam undt Temin, bey Kenig Theodor;
 Bey Kayser Leopold hab ich nach usum Belli,
 Zwey Generals gekriegt, Hern Hendel undt Corelli,
 Wen ich der Hendel nahm, so satt er undt sctrief Bas,
 Bey seinen Clavecin von lutter a la glace.
 Der Kayser klofte mir, zo på min axel lide,
 Undt sagde Mollberg . . . heer, komt zo mitt mir på side!
 Wo bist du for ein kerl? . . . Ich bin von Svetcia,
 Der Stadswagt sein Carnaille . . . undt zo et cettera.
 Ich prygle sie verdampft . . . Gott sctraaf mig jach raillierer
 Hwor jach nicht mitt pistoln . . . zo allzeit commandirer.
 Schtill dero Gnaden . . . schtill! Piano liebster Herr:
 Sie werden Mollperg sehn in mensibus in R . . .
 Naa hast du mir gesehn . . . där Kayser sctundt undt schnuse
 Von sein guld-tabatiere, så sctur wie Schlagterhufe,
 Undt bey ihm sctundt ein kerl — ein Opper-Adjutant,
 Der seine schporen var von lutter diamant.
 Er sagde, nies der Herr! Durchläugtigste, - - der Mollberg,
 Der in den letzen krieg, bey Schweinitz undt bey Collberg,
 Hat,

Hat alles ruinirt. Heer hwile — so på hahn,
 Heer! heeren sie ein mahl, där shtrefte Tartar-Chan,
 Mitt seine bumblibum mitt esler undt boricker,
 Mitt pauken undt cimbaln, undt miche miche flicker,
 Jach nahm ihm mit gewaldt . . . Ich sagt ihm meine charge
 Naa hohlt mich der cucu - Ein solches lumpen marche
 Niemahls hab ich gesehn.

T U T T I.

Lät Proceffionen skrida . . .

M O L L B E R G.

Marchirn - - allons marchirn - - Trumfchlager shtå på fida,
 Schlå på sin Trummel, slå!

* * *

Marche! trampa jämt, — Si opp - si opp.

Marche, hör Trumflagar'n för vår Tropp : | : | : | :

Sicken kropp ,

Likfom af vax.

Hand på bandtleret — rak i lifvet Lax.

Rätta er marche . . . Siung Bacchi läf.

Portarna öppnas i hans glada håf.

M O L L B E R G.

Geschwindt - mach heger schweng!!! nun komt tie Protzeffion.

Marchiren — allons marche.

* * *

C 3

Marche ,

Marche, Et, Tu, Tri, — gå jämt, jämt, jämt.

Marche! hör Trumslagar'n trumman slåmt. : | : | : | :

Marche, utan skämt

Så vankas dask,

Tittar du hit, så drar jag dej din mask.

Schtåå Batalion — tag Ståten mot,

Öpna nu lederna . . . Musqvets för fot. . .

TUTTI.

Lef Bacchus vår Patron!

EN PRESTINNA.

Opp Systrar! hvad alarm? . . . min fot til flykten tager:

Hvad är det denna flock på fina skuldror drager?

Der Trundmans armar fyns bland Bajoneterna,

Hvad är det? Basvioln . . .

TUTTI.

Hurra, hurra, hurra!!!

EN PRESTINNA.

Der knäpte han octaven,

Vafferra! tocken thon, den väcker lik ur grafven,

Berg,

Berg, stockar, stenar, folk, från alla verdsfens hörn,
 Han narra kan til dans och ur fit ide biörn.
 Men himmel! hvad tumult, som öron-hinnan rubbar,
 En tropp förmätna lif, Neptuni Barn och Gubbar,
 Kring tackel, tyg och tåg sig flingra opp och ner,
 Hvars plumpa äfventyr en forglig målning ger.
 Bland hufvuden af folk, som under stormen landa,
 Syns hästar refa sig och hiul och vagnar strand,
 Ur vågens hvita fors få långt som ögat ser,
 En söndersplittrad mast än gungar opp och ner.
 Des spets vid åske-knall'n sig lyftar opp och flödar,
 Omarmad och kringränd af nakna lik och dödar;
 Det är ej Bacchi folk, som retat Hafvets Gud,
 Det andra kölar bör at förtas vid hans liud...
 Längst bort i vattubryn et flockat vrak går-under,
 Hvars portar spruta eld, med rök til skyn och dunder,
 Små segel hit och dit -- de fladdra hafvet kring,
 At föka strandens bukt som flingrar sig i ring.
 En Båtsman klänger der, at blott få tag i tågen,
 En an med öpet gap, han svor och fönk i vågen.
 Vid skottens blanka dån bland vattnets återiken,
 Ur böljans gröna skum syns hufvuden och ben.
 Kring bryggorna vid strand' ses folket slås och skämta
 Trumslagarna slå larm - och hästarna de flämta,
 I alla hörn och skrubb man spända ögon ser,
 På denna Bacchi färd som sig til lands beger.

*

*

*

C 4

Der

Der glimmar Cantzlerns vakt med sorgligt fälda pikar,
 Men framför går han sielf och raglar och predikar;
 Än höjer han sin arm med dierfva hot til skyn,
 Än rynker pannan hop hans mörka ögonbryn;
 Och stundom ser det ut vid spelets ömma toner,
 Som gråten trängt sig ner i Gubbens permissioner.
 Ändå hans armar högs med Ordens Caraphin,
 Hvars lock bär en cypres, och pipen en jasmin.
 Märk! med hvad fromma drag hans trinda kinben skälfva
 När de i kärlets diup sin tända purpur hvälfva,
 Och från en mängd af folk som svettas i hans spår,
 Hur ångan up åt skyn med andedräkten går. . . .
 Der sväfvar fram en Bror. . . en sönderflagen Broder;
 Hvars räck få utan väst, som räckten utan foder,
 Hans hufvud utan hatt, och pung - peruquen rak
 Är få från lockar skilgd, som ifrån pungen bak.
 Obändigt denna tropp från stranden opp åt krälar,
 Hvar en i sin gestalt om Movitz högtid grälar,
 Med puckelryggig rang och näsan knäkt och platt,
 En rosllig Skugga fync vomera i sin hatt.
 En ann sit hufvud kryft längst ner i axelbladen,
 Der hukad mot et hörn han nickar åt Paraden,
 Hvars flyglar göra halt — til des at Commendeur'n,
 Hint fläda fina skört och dunstat ut liqueur'n
 I blotta linnnet klädd, med breda steg mot knuten,
 På alt uptänkligt vis af fluidum beguten,

En bortvänd Hielte ses, högt öfver knogens hull,
 Ut i et glitterigt språng alt planket fukta full.
 En halkar i hvarst steg... En annans vador svälla,
 Af öma lustar bränd i sielfva lifvets källa;
 Men trumman bådarm... hålt! se den Mollberg ack!!!
 Hur' med en hvit stöflet han vrider fot och klack.
 Ack himmel! Se den nar'n... hvad han har bält at göra.

ULLA WINBLAD.

Med hatten på en sned och pennan bakom öra,
 I all sin krigs-gestalt — så liknar han i grund,
 En Tylker stekter gris med äpple uti mund.
 Om ägde han förstånd, och blott han hade pengar,
 Den liusblå Belzebubb... men märk! hans krumpna drängar
 Hvad usla Martis Barn, kutryggiga och små,
 Som under fanans fläkt i glefa leder stå.
 Se! hur' de fromma lif, de skyldra — och de snusa;
 I hvita krigs-bantler och möfforna helt liusa,
 Med krökta ben och knän, de glo på Flygelman,
 Som enögd står och glori i ledet på en an;
 Den liusblå Granadeur'n med pung-peruque och mössa,
 Behändigt stöter ner sin mäsings-skodda bössa,
 Och ur en tandlös käft en näsa snus begär,
 Sen han i ledet ryckt och rättat sit gevär.
 Kan någon säga mig hvartil den Trouppen gagnar?
 Dock Gudar hvad allarm?... Hvad bårar, skröp och vagnar,

Se! hur' de luta sig ur fina korgar ut
 Bland strömmar utaf folk, som brottas hvar minut.
 Den skönaste Vestal i vårens lätta kläder,
 Hon hviftar med sit flor och vinkar med sin fräder.
 Den trumpna Philoloph med kikare och käpp,
 Slår handen på sit stöp, när Båtsman ropar släpp.
 Vid vägen Slotterkar'n sin blanka lia skrapar,
 Och opp ur gräfets diup med spända ögon gapar.
 Den gröna vagnen körs kring fälten opp och ner,
 Af bygdens ungdom full, som undrar ännu mer.
 Längst bort en prägtig flång med löf och blommor prålar,
 Kring om hvars runda plan en svärm af Bönder skrålar,
 Bland resta kägelspel de storma om hvaran,
 Så klotens knall och dån man näpplig skönja kan.
 Dit åt — när ögat ser — det tufend' prål upletar,
 Än glimmar op et blöfs — och än en skönhet retar,
 Än luftigt från en köl en manlig stämmå går,
 Med vivat öfveralt och forslen kring hvar år.
 Alt skönt vid faklans brand i Hymens armar kyffes,
 Orphée sin Eurudice, och Penelop Ulyffes.
 Et muntert hurra hörs, patruller och ver-da,
 Ja! från hvar enda mast hörs idliga hurra!
 Hurra i taklen går . . . och öfveralt de kråla
 Med flaskor op och ner, at kyffas, slåfs och gråla.
 Den der i bruna kioln, som hädar månans ring,
 Se hur på vimpelns topp han flätar benen kring.

Qvickt som en fiskemås han jular ned i vågen,
 Och smäller klack mot klack vid språnget op i tågen.
 Se vattnet ur hans hår, i klara droppars spel,
 Hur' det hans axlar blött som blottas til en del,
 Snällt slingrar han sin tyngd, i lifvet miuk och veker,
 Då i hans glada svalg en roslig tunga leker.
 De hvita tändrens skymt af våda vid et skratt,
 Gör denna yngling skön, få plump han är och platt.
 Med hurra fullt i mun och glaslet högt i handen,
 Hvar gång han hurrar . . . klang . . . få klinga de vid stranden,
 Märk om man skönja vil, när fästet liungar opp,
 Syns remmar'n blomsterkrönt högt öfver vimpels topp.
 Hvad majestätlig syn, kring grindar och staqueter,
 Utvecklas stranden fram grönt virkade tapeter.
 En flock af Templets Barn på dessa mattor stå,
 At åt hvar Bacchi Man des oljekaka få.
 Vid dönet af basun som nu til festen larmar,
 En blodig trängsel sprids bland nakna bröst och armar,
 I uplopp och i storm alt vimlar af och til,
 Alt hvad den ena gör, den andra härma vil.
 I dörrarna vid strand, der drufvorna de präffa,
 Står hvar en Krögar-Far med ankar'n på sin hiäffa,
 Kring taken öfveralt som tänka syns med vafs,
 Små Nymphes räcka fram skerbeth och ananas.
 Och mellan stegarna som up mot listen skiutas,
 Än kär'len tappas ur, än åter fullt ingiutas,

Knappt

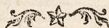
Knapt Bacchi skyltar fyns, för hufvuden af folk,
Som staplas up mot skyn.

EN PRESTINNA.

Der blottar en sin dolk,
Prestinnor! vaktom ofs . . . Kom stigem mer tillbaka,
De yra hingstar slå, de fyllda vagnar braka,
Härholderna så stolt på sina tunnør fyns,
Som glada förebud at snart vår fest begyns . . .
Må vi då följas åt . . . ej skiljas från hvarandra,
Väl an sväng faglorna, Musiquen börjar . . .

MOLLBERG.

. . . Vandra.

MOLLBERG

MED

SOLDATERNE

OCH

CAPITEL - KUTSKARNE,

FRAMFÖR BRYGDEN.

C H O R.

Mänskap gif ack! slå rätta Er sjung Löffjungom vår Bacchus och mar-

chera i takt Marchen blir tung men Kockien är ung Och

Kajkan i bälte Väcker Courage Si vårt Bagage Rullar i prägl

med röda kärror som gnästa füt i näsven Ser ni hva bä? Öllurnorna

Ser ni den fastagen ifrån Mallaga, ja ja ja ja ja ja ja ja

HURTA

CHOR.

Hurra, kamrater . . . klang!!!

ULLA WINBLAD.

Hvad slags-mål, støj och tvång?

Hvad ringning öfver alt . . . befortning, gråt och fång?

De stolta häftars gnägg, som frustande och hefa,

Vid biällrans klara klang sig op ur hafvet resa,

Som under brygdens tyngd och vreda snärtars fläkt,

Opkafta rök och dam . . . just dem, de mig förskräkt.

Kom räcken mig et glas af kryddvin och salvia,

Kan hända de mit blod från dödens köld befria.

En bävergalls-tinctur . . . en pärlgryns-emulsion.

* * *

Allarm Trompeten hörs — och kärrorna på bron.

Men den på tunnan, se . . . med blommorna i hatten,

Den Goffen ur sit sprund ej squalpar bara vatten,

Det på hans näsa fyns, så biärt och ponceau-röd,

Och på hans trinda buk, at han är Templets stöd.

Hvad vatnet ur hans hår ned på hans axlar håller,

Der han med skål'n för mund sig framför sprundet ställer,

Des bomulls-skiorta fint et rosigt bälte bär,

Som tunt i glefa hvarf kring lifvet lindadt är.

Högst på en annan vagn en Ceres Dräng opklifver,

Hvars häft i tyglen ler och stampar i sin ifver,

Med

Med ämbar'n på sin arm och ankar'n frammanför,
 Han stolt ur strömmens fors med dubla tömmar kör;
 Märk! hur' vid hästens brunst, med armarna helt raka,
 Han kittlar opp des käst och tömmen drar tillbaka,
 Hvad han är ståtligt klädd i finaste buldan,
 Med karffstock af cypres och tofflor af safian.
 En liuf och mörkblå eld des hvälfda ögon dölja,
 Som skalkas i min barm och mig få ömt förfölja,
 Prestinna, oförmärkt! . . . släng floret af och lys!
 Kom väds hans läppar le . . . och ögat ger en kyfs.
 Du vackra Ceres Dräng med kärnen öfverst fulla,
 Din kärrens röda hiul få skönt i gräfet rulla,
 Kring hiulen vattnet yr och glittrar op mot Mån:

*

*

*

Men himmel! . . . Se den der som grense står på fån,
 Et tiokt utlagit hår des skuldror tungt belastar,
 Hvars lurf långst ned i fån sin svarta skugga kastar,
 Med breda axelblad och tömmen alfvarsam,
 Han under steg för steg sin balja rullar fram.
 Se hur hans bruna hingst vil betfel-tygen tugga,
 Och stolt vid månens sken opeldas af sin skugga.
 Märk på des sträkta hals hvad svart och ysvig man,
 Och hur des fot i dans afmåter Bacchi plan . . .
 Än den med hvita fol'n . . . Den bör ju ej förgätas,

Se

Se kring hans klufna skärm hvad mogna rankor flätas!
 Märk! hur' i lakta traf han gungar på fit skrin,
 Med munnen full af Gluck och hand på mandolin.
 Inunder skrinets lock, vid klängen af sin flämma,
 Hans hand ohelgad gör Capitlets lås och klämma,
 Han gapar åt de krus, som ned i botten stå,
 turkiskt pappers-veik med gyldne proppar på.
 Det sköna saffrans-bröd ned i hans tungspänn sinter,
 Och läppen pudrad fyns med socker och corinter.
 Med kringlan hväld i mun han mumfar på fit skrin,
 Och sunger ur Alceste en stuf för mandolin.
 Så börjar han en ann, hvars ton med gråt beblandas,
Förgäfvos detta bröst sin förra frihet andas.
 Det öma snille-spel, som i des höghet rår,
 Beveker folkets gråt at den af hiertat går.
 Man ack! den vagnen den, som främst på fältet vänder,
 Vid sexton fålars sväng med lodder-hvita länder,
 Hvars krökta hufvuden bär hvar sin hvit plumage,
 Just denna vagnen för vår Mallaga fastage.
 Stolt skyldras för des Kusk. . . när han, men ingen annan,
 För Vakten bugar sig med handen midt för pannan,
 Prestinnor! se'n J den? . . . Men klockorna hörs ren,
 Nu skriker Mollberg marche . . . och vickar på et ben.

MOLLBERG.

Schweng Manskaff . . hekre opp . . . Trompetere marchirer . .
 Wo faklen schpruter eldt . . und alles eclairirer ,

Gotts

NÅGRA AF KUSKARNA.

Hurrafse min Fäla hör dess Seldon pråla hurra se se den Kungsten
 hur han gnäggar och frustar och sin framföt kastar opp
 hör hur fränt han pufstar I sin bruyt och lustar och står förädig til et
 spräng i galopp se hans ögon hur de blätra händ, Hur han darrar
 Singslad yr och skrämd vid fuklans bleka brand; Granne tåg ditt

glas i hand och blif min Bror i detta Land, är du då min Bror af

alla dina krafter, Runka på ditt Kärnl hvad svarar duja? Ja jag är din bror vid

Chorus.

desse söta Safter Lät oss ropa hurra, hurra hurra. Hurra/hurra/hurra/hurra

Bravo, bravissimo!

Loffiungom Gudarna i öl och pertico!
 Klang Kamerater! klang... Ren templets spira strålar,
 Lät spritta Bacchi blod i dessa röda skalar,
 Men skyndom ofs... Allons...

MOLLBERG.

Halt — schtille Protcesion,
 Si Jensen i fullt språng från templet efer pron,
 Zo viele prottom Prur! — Heer hur' han sich beklager,
 Halt Kiper Ede! — Halt —

JENSEN.

UR! för'n det väl blef dager,
 För'n

För'n dimman skingrat sig och stiernan flocknat ut,
 För'n någon Visiteur hint rykta sin furtout,
 För'n Väktar'n från sit torn åt närings - stället kikat,
 Och hustru'n med sin man sig vid en sup förlikat,
 För'n någon Corporal än vaknat i casern,
 Och Mollberg i sit skrubb hint sluta sit marquern,
 För'n Fiskar'n första lögn i Jägar'ns öra gutit,
 Och första sannings - ord från Jägar'ns läppar flutit,
 Ja! för'n at Rätt och Nämnd från förra dagens rus
 Af tumlar'n blifvit väckt, så stod jag här burdus.
 Kän huru pulsen slår och hiertat i mig dänger . .
 Men himmel hvad tumult? . . . Hvad hiul och fimmerflänger?
 Hvad brygder, las och klöf? med åmar, tunnor, fat?
 Och kring i alla hvalf, hvad slagsmål, stoj och prat?
 Uff! hvad jag slängt befängt, båd' öfver led och stätta,
 At tidigt templets folk vår Movitz fest berätta!
 Min barm, min svullna barm, är ruggig som en ull,
 Och denna trinda hatt af regn och gytta full.
 Men Trundman redan lysn med hvit turban och kraga—
 På Templets trappa klädd at procession mottaga,
 Des öga fullt af gråt infvepes i hans skört,
 Hvar gång han bugar sig i Tempel-dör'n bestört.
 Dock tycks hans ögnakast bli stundom mindre tunga,
 När han med urnans skynt sig vänder til de unga.
 All Choret's ungdom främst i gröna rockar lysn,
 Som ropa öfverliudt at Movitz fest begyns.

De ropa än en gång, med tummarna i öra;
 Var redo Bacchi folk at vinets loffång göra,
 Med löf och oljoblad hans altar firas skal,
 Var redo Bacchi folk at famlas i ert kall.

* * *

Bland lampors dunkla sken på nedersläpta snören
 Syns hieltar tunla om, och Åvall, Commendeuren,
 Af forg vid Movitz död framstupa i sin flod,
 Med krukan tömd och grön, han snarkar i sit blod.
 På trappan Commendeur'n förutan pung och påsar,
 Med ögonen ihop, han svettas och han flåsar;
 Förgäfves Trundmans rop hint väcka honom än,
 Han ropar pomerans . . . så somnar han igen.
 Mig är nu anbefalt, som templets brygder vårdar,
 Det skola dessa käril inom de ytte gårdar
 Afvältras hvar för sig, alt efter sin liqueur;
 Så stige hvar och en . . . J Bacchi Kuskar . . . hör
 Stig hvar en af sit sprund.

HÄRHOLDERNA FÖR BRYGDEN.

KYPAREN EDE.

STADS-ADVOCATEN HERMAN.

HERMAN.

Vänd solan och kör unnan!

Vrid hiulet mera kring, och hielp mig vältra tunnan!

D 3

Courage

Courage friska tag! . . . Blif modig, dierf och stolt,
 Upvickla din mouftage! knäpp opp din våta kolt.
 Dit granna bälte tunt kring bomulls- skiortan linda,
 At med en ledig arm de tunga åmar vinda,
 Och du som rullar der med dina röda hiul,
 Klif neder af dit sprund. . . Kör under detta skiul,
 Hvad du ser ädel ut, när du af vinet hettas,
 Och med din skål champagne vid sprundet står och svettas;
 Fort, krön med denna qvist . . . Stå intet blyg och sen,
 Krön sprundet med en qvist af denna blå cyrén.
 Sänk fugarn längre ner . . . Lys hit med faklan Ede,
 Blif eldig, stark, och kär . . . Kom brottas i din vrede!
 Ell' vill du intet släfs . . . Så tag min Mandolin,
 Och ur dit krönte kär! min slånka fyll med vin;
 Se flint ut, der du rår, och i din rustning prälar,
 Med bruna stöfvel- skaft och randiga knäskålar,
 Hvad numer har dit kär! ? . . . Kör kärran fram, lät se ?

EN KUSK.

Rofolis Numro 1. . . . Vespedro Numra 3.

JENSEN.

Du med dit hvita spann, i skygd af faklans låga,
 Som gungar på dit skrin och röjer din förmåga,
 Med kringlan half i mun få frik och chapeaubas,
 Hvad är dig anbefalt ?

EN KUSK.

Capitlets Mallaga.

HER-

H E R M A N.

Än den med bruna soln, som får så röd i pannan,
 Med pipen tätt til mun och ögonen i kannan,
 Kör fram... lyft ankarn opp... Hvad bokstaf har du? X.
 Hvad Numer och hvad fort?

J E N S E N.

Hamburger Numra 6.

H E R M A N.

Men hvad dit ök är stolt? . . hör hur' det gnäggar bara,
 Hör mot des fräna skrån hur' bygdens hingstar svara,
 Vid deras ystra brunst och gnägning hvarom an,
 Trompetens sträfva klang är nästan lika dan.
 Et prägtigt echo hörs kring skogens kamrar flyga
 Bland Possilioners skrål, som sig från vägen smyga.
 Hvad bokstaf på dit sprund? Hvad fort har du berett?

E N K U S K.

P. . . Pomerans - Effence . . . Söt - Cummin N:o 4.

J E N S E N.

Hola! . . . Trumpeten hörs! . . . Hvad nytt för syn och öra?
 Se Trundman på altan . . . var tyfta . . . få vi höra.

T R U N D M A N

MED EN UPLYFT URNA, OMGIFVEN

AF FAKLOR.

D 4

CHOR.

HER.

Skåden hit märk och mins Movits mer ej fins, Vårt öma öga

gråter ren hans mull, samlad är i den Urnan här Frundman uplä-

ter Spungom högt Bacchi Läf, Läfve Movits sef, sefve kan gömd och glömd snådad

och berömd Nänn hans gla - da nann nu åter Skåden

hit märk och mins Movits mer ej fins, Vårt öga grå - ter -

TRUNDMAN.

Kivad må jag ej gråta Min Bror och bestäre för ögonen våta nu hålla mitt skört.

Templet jag åter, sorgsen uplåter, hvad skall jag göra, jag gråter, hvad skall jag göra!

Templet försörja, Nej, jag skall hänga mig, själf, Dock nej du stod du

klara Elf Lät i ditt Sköte min hamn sig få följa

öfna din böfja Lät mig få följa Med dina försar och dö men

ach! hvad skall jag göra? på denna så sorgliga O!

Hvad oluft! fömn och gråt i detta Floras Hof?
 Op! Åvall följ med oss . . . op, ligg ej der och sof!
 Mit öga biuder mig, sen vi vår hamn opletat,
 Sen jag trots vind och våg mot hafvets böljor stretat,
 Och sen med fång och forl jag anført Bacchi tropp,
 At nu fin hvila få . . . op Åvall res dig op!!!
 Du templets dörra - vård! — i all din ångst och fyra,
 Med drufvors hängflen prydd, och väpnad med din lyra,
 Som skrattar i din fömn, få flottig som en ål,
 Skänk mig vid dagens blick en halfpart ur din skål.
 Op! ligg ej der och pip och kuttra som en dufva,
 Märk! från den gyldne skyn til minsta svamp och tufva,
 Vid morgonrodnans rand som fläktar op och ner,
 Hur' glädjen svärmar kring och all naturen ler.
 Si sol'n nu glittrar fram, des strålar käns så sköna,
 När ur en kulen sky det regnar kring det gröna,
 De spåda vindars fläkt all negden öfverfar,
 Och från en kylig fömn gör ögats hinna klar.
 Från löfven perlor strös, på elfven skuggan spelar,
 Och nattens tyfta Gud i dimor sig fördelar,
 Den mörka flugan flyr, fast ögat ser ej hvart,
 I gyldne puncters spel, som skifta grönt och svart . . .
 Kän fötman af den lukt, som från det planket ångar,
 Der Movitz Hecatombe instänger flodens gångar,
 Hvart löf der hellar diupt en mild uprunnen sol,
 Och tuppen ur sin glugg ren första gången gol.

Naturen

Naturen vaknar, Bror . . . Alt fältet nu oplarnar,
 Med stampar, fågar, hvarf, med valkar, hiul och qvarnar,
 På åkren plojen vänds. . . i verkstan släggan hörs,
 Och sluparna på fiön med spända segel förs.
Op! ligg ej der och lys, och dina strumpor valka,
 Kän, Gubbe! hvilken lukt vid västanvädrets svalka,
 Hvert träd sit rökverk bär åt Flora högt i skyn,
 Hvar fisk i lek och rom, förfilfrar vattubryn;
 Med purpur-röda ben de hvita tranor hoppa,
 Sig skåftals par om par i templets rännil doppa,
 Den röda kråkan yfs — paggoyan gul och grön,
 I mandel-trädets topp sig ruggar ung och skön. . . .
 Inunder biörkens blad som daggens perlor kyler,
 En hempling vaknad nyfs, sit gröna hutvud skyler,
 Hvad är hans fång ej fri? . . . Hör Åvall, lys åt lund!
 Men nej han snarkar blott, och bara drar på mund.
 Kring kullar, fält och fiäll på bergens kalk och skiffer,
 Drifs templets hiordar fram af Fogdar och Calipher.
Hör!!! hör du Bacchi Man, Vallhionens glada skrål,
 Vid solens bleka blick och fältets röda prål . . .
 Hör Jägarn's första skott, som mellan träden glimmar!
 Och se hur' rökens dunst i liusblå rundlar immar.
 Än dalrar smällens dån i skogens brutna hvalf,
 Vid hästens rädda språng, som i sin loka skalf.
 En bäfvan och en flygt imellan löfven rasar,
 Af all den skrämnda flock som skingrar sig och farar,
Bofinken

Bofinken fäng och föil... Talltraften fjunger än...
 Men Gudar! hvad tumult... hvad nytt allarm igen...
 Betraktan öfver alt... Hvad mycke folk och gäfter!
 Alt Bacchi Ridderfkap! Prestinnor, Barn och Prefter,
 Okände Vandringsmän, i kyllrar, stoft och dam,
 Som mellan stöt på stöt i trängflen rufa fram;
 All vägen är betäkt af friska muntra värdar,
 Som hvar och en fin gäst til Bacchi dyrkan härdar,
 Der de vid trädens skygd i öppna luckor stå,
 Och dagens frukoft — Punch — i kurbits — flaskor stå.
 Heit tätt står vagn vid vagn och kuskarne i rader,
 Bland pikar och gevär, stöfletter och schavader...
 En mängd af lats och klöf jemt färdas om hvaran,
 Til templets portar fram, med blomsterkrönta spann.
 Hör! Ceres drängars skrål, som gränfle stå på sprunden,
 Hör! hur' de fjunga gladt vid förfsta morgon-runden,
 Opp Åvall... se på mej... se hvad jag har, och välg,
 En bågare med vört, vespedro en boutelj',
 Se! hur' min vört stå skönt vid blåften skumet krufar,
 Och öfver bäger'ns brädd i hvita fraggor frufar...
 Den kärnan på din läpp... den oljan i din gom,
 Bär lifvets helso - dryck och dödens läkedom.

Men

Men Bacchi Söner J!!! stig några fram i hopen,
Tag denna Urnan mot — och dessa tömda stopen,
Begråten Movitz stoft.

* * *

Min gråt bör ej bli dölgd,
Då jag nu ser din färd, af Charons andar fölgd,
Dig Movitz menar jag ... Topp — håll . . . slå vad om supen,
At Charon aldrig haft så dejlig siäl på slupen,
Cu tår Du Sälla Siäl!!!

*Och stundom ser det ut vid Spelets ömna fener
Som gräven trängt sig ner i Gubbens Parnassioner . . .*

O du! du glada bygd,

Der jag hans lyra hört i dessa lindars skygd,
För hvar gång som du fatt i denna labyrinthen,
Med tummen mot din bas och fingret krökt på qvinten,
Och som mit hierta mins intil den stund det dör,
Hur' groft, med drill på drill, du söng Brillante-fleur.
Men ack! din mun är kall, förvissnad är den handen,
Som med få glada liud förtiufte denna stranden,
Den grottan mer ej fynes, der du min Pythias,
Beundrad för din konst, sielf stifta din Parnafs.
Der du! — ack tillåt mig, at med din Urna stanna,
Der du få ofta fatt och pimpla ur min kannan,
Just denna kannan, den, som Åvall kastat här,
Som gjort få mången gång Olympen i dig kär . . .
Men himmel! han är död, . . . hvad hielper mig orera?
Hans stoft ju läng'sen gömt inom sin gyldne lera!

Du

Du der! stå ej och svalg, med ögonen ihop,
 Och ur din våta glugg fäll tårar i mit stop . . .
 Ja! när han flöt sin fång, så var det, så at tala,
 Som svalans flygt til bo bebodar nattens dvala,
 Som gumsens bråk i byn, vid dagens bleka rand,
 Betyder lammens lust at somna efter hand.
 Ty vid hans sista puft i krogdörr'n hos Madamen,
 Af brödra - laget strax försvan den gamla stammen;
 Den kasta sin viol på nacken tungt och gick,
 En an' fit oboë inunder armen fick,
 Den tredje full med dun, stack sleuten i furtouten,
 Och alla oboë försvunno i minuten.
 Trumslagar'n hängslet prompt op öfver hufvud drog,
 Och hvälfde trumman kull vid krogdörr'n der han slog.
 Men Moviz fins ej mer . . . kom följen mig, ell' huru?
 Der fer ni Movitz bänk grönmålad och af furu,
 Just från den granens topp, der denna bänken står,
 Man öl - capellets torn rätt fram i figte får.
 Den dunkla lyktans sken en strålig skymning kastar,
 Hvarut som ögat ser och hvarit åt foten hastar, . . .
 Der står hans kersbärs-träd af daggens droppar hvitt,
 Inom hvars fordna skygd han slog båd' bom och qvitt.
 Der ligger käglan kull och klotet fullt med måssa,
 Och der vid grottans grind, der luntan bran och blåssa,
 Hans stöflor och carpus än ligga qvar i sand,
 Hans stångpilk styf af blå med svarta pardou - band;
Hans

Hans fullmägt möjlig, grön, med krumelurer skriven,
 Kringlindad om en oft, förbränd och fänderrisven;
 Och der... hvad ser jag rätt?... Bredvid den halfva skon,
 Hvad ser jag? Himmel ack! hans capitulation
 I rennil'n vicklar sig bland skal och ägge-gulor,
 Med gulbrunt stort figill, standarer, klot och kulor;
 O Gudar! se hans väst — hans tröja, lapp på lapp,
 Fins der en skilling? — Nej — nej blott en ergad knapp...
 Ack mäftar tidens hand vid dessa negder röra?
 I grund det glada folk förgöra och förföra. —

* * *

Men ack! vid denna syn alt ökar mina qual,
 De hvita snäckors prål, de röda musselskal;
 Kring grottan Eols härm i blomman sorgligt hviner,
 Alt visnar vid hans suck, från dessa små jasmirer,
 Til ekens stolta stam, än helgad der han står,
 Så bär han ej sin topp få värdig som i går.
 Och dessa åkerfält med gyldne ax betäkte,
 I sin förvandlings-lag påminna mig mit flägte,
 De blad, just dessa blad som gulna kring min fot,
 Affkildra mig min min', när döden tar mig mot.
 Se dit åt mina Barn! förbi de höga ekar,
 Längst in i skogens rymd, dit in åt... dit jag pekar,
 Säg, ser ni något träd?... En hvit och yfvig stam,
 Hvars rikt beprydda löf ur dimman glittra fram.

Tro! för'n de röda bär härnäst bofinken lockar,
 At kanske på min mull man pimpinella plockar,
 Och denna hand som förr i fländigt fus och furr
 Til glaset sträktes ut . . . dum captat capitur.
 Ja! förr än dessa ben hint fram til skördeanden,
 Är lian i min häl och skutan nära stranden.
 Ty få är livvets rund kring denna trinda boll.
 En Mogols elefant med Kejfers parasoll,
 En Caimakan infvept i sielfva Mahomets fana,
 Är i en blink ej mer än denna pris Havana;
 Sielf Stor-Visirn til häft inom en väpnad krets,
 Bland dubbla svansars fläkt på pikens gyldne spets,
 Och Dogen på sin thron i glimmande gondolen,
 Är i en blink ej mer än denna toma skålen.
 Kring alt! hvart tankan flyr i all naturens glans,
 Står döden tyft på lur, som spelman til en dans.
 Den sämsta Snöpings lif, den skönsta Sultaninna,
 Alt måste flux om bord vid Charons rodd försvinna;
 Den Movitz verlden ägt måst sträcka sina knän,
 I samma svarta fump som Cefar och Eugene.

* * *

Hvad kulet vattu - spel, som ned i droppar faller,
 Försilfradt i fit skum, bland jaspis och coraller,
 Som med en kylig fläkt i gyldne vafar sprids,
 Och genom nya rör til nya hvirflar vrids.

Bland

Bland dessa vatn-språng, der dygnet om de sqvala,
 Vid trädens kulna rusk och all naturens dvala,
 Syns Bacchi hieltars stoft kring kullar här och där,
 Som hvar en på sin spets en ophögd stiernan bär.
 De äldsta Bacchi Män, som trofats tid och laster,
 Med nakna hufvuden och kranfar af albafter,
 Här konstens lätta hand i Floras portar ställt,
 En Noach krönt bland dem, fyns naken i sit tält,
 Ned om hvars gutna bädd sig tvänne Nymphes smycka,
 Som mantel'n från hans länd med yra ögon rycka;
 På floden midt emot Cambyfes skugga står,
 Der snillet starka drag sielf fasan öfvergår;
 Et barn med bögda knän, det raglar och det blundar,
 För en tyrannisk pil som blodets utlopp rundar;
 En Tantalus utsträkt, långhalfig, svart och ful,
 Fördömmes i sin törst sit snabba vattenhiul...
 Men i den stolta park, der träden sig fördela,
 All Friöjas vällust fyns i stela marmor'n spela,
 En Ahala få yr af konsten eldad skönt,
 Med benet sträkt til skyn spritt naken står och krönt,
 Des axlar, barm och bröst cytherens värma målar,
 Fastän des ögons glans ej mer i tiden strålar,
 Och på en marmor-häll, bland Cupidoners spel
 En Ahaliba fyns, vidöpen, kall och stel,
 Des hand med blommor full en lusta tycks bekröna,
 Som ögnas vid et veck uppå det runda sköna;

Zephirens lätta blåst och flodens våg än mér,
 Åt denna helgedom de sista puftar ger.
 Men ack! hvad Furiers språng, som fira golf och väggar,
 De hvita gips-verk . . . alt . . . alt, alt min siäl upäggar,
 Til klagan, harm och qual, alt, alt beveker mig,
 Må Urnan krossad bli och Trundman dö med dig.
 Må denna källans forl som rinner mig så nära,
 Frammullra i sin fart helt tyft Neptuni ära,
 Men måtte detta stoft, juft denna usla jag,
 I hafvets bottnar frös vid Jofurs dunderflag.
 Ock Vänskap hvad du är? Jag tror i Bacchi rike
 Du Kärlek nämnas bör, som närmste hans gelike;
 Den ene kogern för med föttma och med forg,
 Med söta drufvor fylld den andre bär sin korg . . .
 Hvi! skal min skröplighet sin morgon se allena?
 Hvi! får mit stoft med hans sig ännu ej förena?
 I samma käril bli gömdt inunder Bacchi thron?
 Men Movitz fest begyns — snart nalkas Proceffion.
 Alt Bacchi manskap svängs plutonvis mot hvarandra,
 Inom hvars flyglar fromt de krönte hieltar vandra,
 Och åter framför dem en rad af spelmän går,
 Som under faklors sken på svarta trammor slår.

*

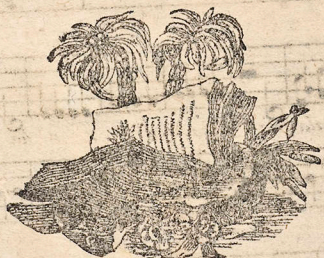
*

*

Emedlertid som vift en eller flere timmar,
 Capitlet famlar sig der templets ungdom stinmar,

Och

Och som lanternan fync på öl-cappellets port,
 Välan! kom följn mig til en så luftig ort.
 Lät op! du Bacchi man som innanföre talar,
 Din öppna fensterluft och dina varma falar,
 Din skorstens mörka rök mot dagens lifsa rand,
 Och ångan af dig fielf som tittar ut ibland,
 Den eld hvars glöd och kol kring dina kettlar sprakar,
 Der du med skopan står och ideliga smakar,
 Och brödens hefa skrål vid fystrarnas allarm
 Gör at vi vänta svar vid bågarn från din arm;
 Din lappmudd och calott i Junii milda dagar,
 Dit hvita glefa hår som tolkar tidens lagar,
 Gör at i Fröjas hof du mer ej fync så ung!
 Med Nymphen i din famn, siung fader Beckman! siung.

Om Ödet skull mig skicka, En, skön och Jagtig Flicka, En, skön och Jagtig

Flicka, Att med sitt pip och qval, mitt, frömma bröst be - dra - a - - - a - - - a -

- a - Jag skull ej som andra göra, Efter folkets Sgväller höra, Den Känne ville

rö - - - ra skull mig betala bra haha, x x x x ha Den Känne ville

röra skull mig betala bra.

När hon gick ut til andra,
 Så skul' jag hemma vandra; : |:
 Emellan Skafferi och Källarval'n, va, ba.

A, a, a, a.

Jag skulle intet bry min hierna
 Om den prydnad hon mig ärna,
 Blott Bacchi saft och kärna,

Flöt i Bouteljerna.

Ha, ha, ha, ha, ha.

Om hon mig fången neka,
 Ell' ut åt dörren peka: : |:
 Det kosta kanske på — men mor hon vil få ha.

A, a, a, a,

Om de fremmande, kan hända,
 Med pistolerna opspända,
 Mig kasta öfver ända,

Hvad skul' jag göra? Va?

Ha, ha, ha, ha, ha.

Der komme til exempel,
 En and'lig Man ur tempel : | :
 Som med en vördig lift drar af sig handkarna,

A, a, a, a,

Som han är en Man af värde,
 Och jag trifs ej bland de lärde,
 Så går jag mina färde

Och lemnar tofflorna.

Ha, ha, ha, ha, ha.

Om fen af Garnizonen
 Kom den och den Baronen : | :
 Min hatt i fenstret fäg, bland andra hattarna,

A, a, a, a,

Och jag skulle blott bejaka,
 At jag sofvit hos min maka,
 Helt fäkert jag mig staka,

Och stoge chapeaubas.

Ha, ha, ha, ha, ha.

En ann' gång kunde hända,
 Jag ville hem åt vända : | :
 Och liufet ännu bran emellan luckorna,

A, a, a, a,

At min Engel börja spotta,
 Mig båd' pryglä och hundfvotta,
 Och kanfke ur fin potta,

Ge mig, et cettera.

Ha, ha, ha, ha, ha.

✻

Men fäj på tro och ära,
 Säj! kan man mer begära : | :
 Än när jag fielf ser bort, och håller liufena,

A, a, a, a.

Sen när jag dem fielf inföfver,
 Kanfke om jag då behöfver,
 Knapt et glas vin blir öfver

För mit befvär, . . . Va ba?

Ha, ha, ha, ha, ha.

✻

TRUNDMAN.

Kom skrala Gubbe kom, som skrattar åt din aska,
 Som näslös dansar om i ringen med de raska,
 Som med din tunga fot rör Fröjas miuka bädd,
 Och med din röda plume bestiger gravvens brädd:
 Kom! tag dit krus i hand! och dina lockar kamma,
 Giut döden i dit kär'l vid morgonrodnans flamma,
 Men glöm des malört bort på bolstren i paulun...
 Hola! kamrater! klang!!! här stötes i basun,
 All negden hurra hörs, kring kärleus sprund och fragga,
 Trompeten stötes stolt vid åsyn af din slagga,
 Trumslagar'n hvirfveln slår, med dubbla slag på slag,
 Och luften mulnar bort af folkets andedrag.
 Kring alt hvad ögat ser, åt kullar, berg och branter,
 I mörka flockar sprids gevär och musicanter.
 Op, samloms mina barn!!! med andakt bugen er!
 För all den härlighet som Movitz aska ger.

*

*

*

Men skåden! ... himmel ack! ... hvad ömt! hvad skönt—
 jag bäfvar?

Märk! efter spelets tropp Prestinnan Ulla sväfvar,
 Med svart utslagit hår, och gullgult damaskt släp,
 Betrakta hennes glants mot alt det mörka skräp
 Af Mollbergs stora vakt som framför går och slingrar,
 Märk hur' des hvita hand på mandolinen fingrar,
 Hur' hennes bindel skönt af vädrets ilar förs,
 Och huru lätt des fot inunder kiortel'n rörs.

Den

Den lilla pennans skymt, som ömt på strängen klingar,
 En liten fiäder är af Kärleks - Gudens vingar.
 Men hennes röst dertil vid faklans eld och sprak,
 Gör själen få förtiust som lustan rädd och spak...
 På vägens blomster - stråt som op åt templet fyftar,
 Märk! hur' precist sin fot hon efter taften lyftar, . . .
 Se hennes toffelblad broderadt guld i grönt,
 Hur' vid hvart steg hon tar det strålar högt och skönt.
 Hvad mer än dråplig fyn? Märk! märken kvinno - listen,
 Märk! mellan hvar cadance af främsta oboisten,
 Hur' hon slår benet op få fulan fyns på skon,
 De blunda och de le i hela Proceffion . . .
 Puff! hvad det kostar på, när hon ser ner på kragen,
 Knappt tippet uppå skon hon skönja kan för magen,
 Den opsväld är och hög och liknar en pulpet,
 Der Astrild haft sin post och temnat sit signet.
 Kom mina kära Barn!!! De nalkas ofs så nära,
 Tänd! tänden faklorna!!! Soldaterna de svära,
 Hvad stormen ökar sig? Med flagsmål, tvång och hot?
 Op låtom ofs gå ut at taga dem emot.

* * *

TRUND-

TRUNDMAN MED CHÖREN.

Sjung mina Siner alla talf Sjung för mej. Se på kärlet jag förer lyft på Car.
Stänk Persico kring Tempelns golv, Stänk Kafaria Sjung vår Litania Newår, Ma.

pusen släcka med ljusen, Ljusen opp Krisen Commendature
ria, David, U...ri-a, sj denna urnan dem til hö...rer. Renti

botten lyft på Ca...lotten drickom om i botten, sätt uppå Ca...lotten sen på

mei se hvad jag bär Fallen neder jag lofvär, I den Urnan just den här Moritz

Chorus

aska samlad är, I den Urnan just den här Moritz aska samlad är.

T U T T I.

I den Urnan, juft den der,
Movitz aska famlad är.

U L L A W I N B L A D.

Prestinnor bugen er med bittra forgeqväden
För Trundman der han går inom de glefa träden:
Mot dagens röda skymt och liufens blacka fken,
Hans skugga sväfvat fram få lutad i alléen.
Än armarna i kors det mörka kärlet lyfta,
Då tufen hurra hörs af dem som gå och snyfta,
Än Gubbens armar lågt i vördnadsfulla flig
Til jorden fänker det och åter korfar sig.
Men på hvem lyffnar han? .. Hvem är den der Charmanta?
I språnget Jensen lik, som idlig hörs discanta,
Som pusfig, blek och flin med håret i en lock,
Sin flaska rycker op utur sin puder-rock.
Han liusblå strumpor bär, den glada Bacchi Vännen,
Omaka likfom han, i skona mesfings-spännen,
Hör! hur' han grälar jämt, få vinögd, plump och fin,
Men nu — nu sprang han bort, längst in i skogen in..
Hvad är jag intet trött? ... De kulna moln som fläkta,
Gör fönnen mig få föt, at ögat må förfmäkta,
Knappt mina ögon se den Trundman i sin nit,
Långt mindre örat hör hans forgepfalmer hit.

Men

Men ödet och vårt kall i stillhet må vi lyda,
 Med öma klage-liud, at vinets dykan tyda;
 Op Systrar! flumren ej... lät nattens andar fly!
 Snart Bacchi eldar sprids i dagens öppna sky?
 Snart Presterna med blöfs mot altaren sig stöda,
 Och inom galren snart skal offerbloden flöda,
 Kom, Trundman vinkar ofs... och hviftar med Turban,
 Nu ropar Cantzlen — Marche — och Mollberg står på plan.
 Betäcken edra bröst!!! vår skönhet må vi dölja...
 Op! ofs är anbefalt — näst efter Trundman följa,
 Trompetens fräna liud ger klang i skog och mark,
 Med andäkt följn mig och templets Patriark!!!

ULLA WINBLAD

FRAMFÖR CHOREN AF PRESTINNORNA.

Sjüngom Syster Fröjas ära Fast vi Bacchi rökverk

bära Fröjas ära Fröjas ära våra varma bröst be

gära. Vi bekänna Kennes Lära och Su =

dinnans Lag besivära Sjüngom *Da Capo*

CANTZLEREN.

Du Bacchi Corporal! och Ordens-Granadeur'n!
 Dig anbefaller jag som Markkalk af liqueur'n,
 Gör rum för Proceffion.

* * *

CHOR.

Under fäklans dunkla låga
 Vi til Bacchi gårdar tåga,
 Men vi våga : | :
 Klandra Dödens pil och båga.
 Spör oss någon om vår plåga
 Blir det svaret på hans fråga. Da Capo.

MOLLBERG.

Nun woll'n wier salutiren,
 Schilträ!!!... auf axel... Schtill...

CANTZLEREN

MED ORDENS-CARAPHIN, FRAMFÖR BASVIOLEN.

Nu är jag juft von bieren,
 Så at i all den glants jag sväfvar som Prestaf,
 Knapt handen orkar op at lyfta hatten af.

MOLLBERG.

Schilträ — auf axel !!!... Schtill...

CANTZLE-

Han under steg för steg

sin Balja rullar fram.

CANTZLEREN.

Tack vackert för besväret!

Märk Bacchi Ridderskap! när Mollberg rör geväret,
Så må vi buga ofs och klinga med hvaran,
Oplyftom Caraphin!!! Se nu, nu skyldrar han...
Det kallas tempo det, få kunna nacken vrida,
Och med en afvig hand geväret slå på fida,
Bli vinögd som en uf... stå raker som en flör.

CHOR AF PROCESSION.

MELOD. *La maison est à son maître.*

Ah! Monleigneur

Är just i sin galla,

Fallarifalla.

För din moustage måst' döden knäfalla.

Ah! vot' Serviteur.

F

CANT-

CANTZLEREN.

Tack! Fader Mollberg tack!.. Très humble Serviteur,
 Framför din batalion din egen skål vi dricka,
 Hvad du ser tapper ut kring halfen med din bricka!
 Och med den möflan tänk! så silfverfärdig och hvit
 Hvad du drar hieltar fram för spetsen af din plit...
 Din mulna anlets-färg, din hvita lock vid öra,
 Och dina liusblå skört med hvita veck, må göra,
 Alt bildar dig så skön bland trummor och gevär...
 Klang nu, nu skyldrar han!!!... bien obligé mon cher.

CHOR AF PROCESSION.

Bien obligé,
 Nu skyldra de alla
 Fallarilalla.
 Mollberg din skål!... lät fluidum svalla!
 Och ny fötma ge.

CANTZLEREN.

Hvad du ser dejlig ut, du Mollberg för paraden,
 Din like näpplig nämns i hela Henriaden.
 Men J med Basviol'n! J raske Gubbar märk!
 J Bröder tumlen ej med Ordens speleverk.

J kom-

J kommen väl ihög hvems hand rört detta skräfvet,
 Knappt fådan Meckel fins i Meklenburgska Häfvet,
 Gå jämt i takt... jämt jämt... jag fäger än en gång,
 Hans like aldrig fås på valthern och balong.
 Han trotta i sin tid Soprano i Neapel,
 Bezzozzi i Turin och mången an Constapel,
 När med en pusfig käft han mumfa på sit rör,
 Och det för et patask, som intet har gehör.
 Med ögonen ihop och näsan i furtouten,
 Han svängde oboë, få tonen gnall mot knuten.
 Kamraten midt emot rödrusfig, tiock och flin,
 Smög ofta samma ton uti sit valthorn in.
 Men himmel! hvad allarm? ren börjas nu med fången
 Sväng fakta Bacchi Män, i denna blomster-gången,
 Du der Vakthafvande vid basviol'n framför!
 Høj faklan högre op och på carpusen rör.
 Lät kring violens hals des klara gniftror skakas,
 Och svinga din carpus båd' framåt och tillbakas.
 Klang Öhman Fodermask, du Bacchi Commendeur,
 Med benena i kors och helfning från Skanör,
 Ja! du! du töma vil fem stop och intet yra,
 O Gudar! hvilken gäck? han är placat af fyra.
 Drick ut din krönta hälft... ryck in uti dit led,
 Och blif en koftlig länk i denna våta ked.
 Nock än, ur Caraphin, vid spelets storm och dunder,
 Må vinet giutas ut... klang Löfberg... håll inunder!

Stig fram du Bacchi Man i dit incognito,
 Med hufvu utan hatt och foten utan sko...
 Marche — vid trompetens skräll . . slå benen op — marchera..
 Mot basviolens hals fänk bröst och skuldror mera,
 Och skingra faklans eld vid den upgående sol'n,
 Från deras pufst och flämt som våndas med viol'n.
 Siung — Siungom alla ömt — Re'n mina läppar snyfta,
 Vid åsyn af det kärll som Trundman nu uplyfta,
 Siung efter honom Barn!!! Ophöjen hand och mund!
 Ty Bacchi fest begyns och just på denna stund.
 Förenom våra liud med all den starka skara,
 Som vandrar framför oss at Movitz stoft bevara.

* * *

Oplyften edra krus med samntag åt hvaran!
 Nu öppnas templets port . . . Men hvem är denna Man,
 Som redan solens glans til vinets fest förblindat,
 Som naken öfver alt sin krans kring medjan lindat,
 Som mot fit hvita skägg, inom sin svulna famn,
 Vår Movitz lyra bär och jollrar vid hans namn.
 Op Åvall!!! op Seigneur! . . . ej tid at längre sofva,
 Op klinga på dit spel . . . med oss dig hemförlofva,
 Til templets helgedom . . . Men säg mig hvad han tror?
 Hör på hans vilda sång!!!

* * *

ÅVALL

ÅVALL

VID TEMPEL - DÖRREN MED LYRAN.

*Som är min flaska, Tunnan utrummen, Guld i min ficka var
Knytt den Fräsändan, ännu är Spunnen, fullt til det blaggarn min*

aldrig uti Skjorta skall bli Och till en Jacka prydd med snören

Väfil utaf getragg, lagom stor: Fan ta som tror, At

Klädesfabriqueren Ännu hint födas och ögnat sin Mor.

Jag heter Åvall Bror.

* * *

Tom är min Verkstad, knapt fins der väke,
 Knapt til en pinne at slå i en klack.
 Aldrig en stöfvel, inte et märke,
 Aldrig en fula . . . nej ingen, stor tack.
 Afklädda väggat, små och låga,
 Nedrutna golf med beck och talg.
 Men ändå klang — mit stöp i full råga,
 Fräser Rofolis och glödgar mit svalg.

* * * *

Af sorg vid Movitz död, J kostliga Seigneurer!
 Jag legat här två dygn.

* * *

Just här på trappan, ensam, allena
 Jag nu mäst legat två dygn vid mit stöp;
 Och med min klang på denna här sena,
 Templets all Ungdom jag bodat ihop.
 Just under detta mandel-trädet,
 Der nu pappgojan skrattar fräkt;
 Der har jag spelt och sungit det qvådet,
 Som all naturen til klagan opväkt.

CANT-

CANTZLEREN.

Inträden Commendeurer,

I ordning par om par.

*

*

*

Å V A L L.

Lamporna fladdra ... Facklorna spraka,
 Hästarna gnägga ... och Trundman ser ner,
 Nympherna gråta ... skyarna braka,
 Floden sig grufvar ... och Eol han ler.
 Men mina Barn i gråt jag somna,
 När jag min Broders Urna fåg,
 Träden då in! ... Välkomna, välkomna!
 Bacchus opelde vårt blod och vår håg.

*

*

*

Ack om jag kunde stå,
 Och ögna blott en skynt af dem som kring mig gå!
 Men Gudar! hvad allarm? ... Mit skrämde hierta bäfvar,
 Min syn förvillad blir i mörkret der jag sträfvar,
 När i min blöta sömn vid denna lampans sken,
 Jag nys på trappan låg i porten här allen:
 Och då mot vädrens blåst jag under trädet grina,
 Och jag fåg op och drack — så hördes luften hvina.
 Jag fåg — och lysna ömt uppå de stumma dån,
 Som ständigt höras hit vid Charons rodd kring ön.

Än skynta åran fram och än fågs hela raden,
 Mot flodens hvita fragg i vassen hvälfva bladen,
 Än flög en korp förbi, och än vid blix och rök,
 En fiskmå's dyka ner, och op åt flög en hög.
 Än tände sig et blos och än des eld sig dela,
 Än Månens liusa klot på mörka böljan spela,
 De nakna granars fus, de böjda aspars fläkt,
 Och ufven der han tiöt mig gjorde få förkräkt,
 Så bagar'n föll ur hand... Men hör hur' folket svärmar,
 Sielf Trundman frammanför i släp och vida ärmar,
 Hör! hur' han sunger högt vid tusen faklors sprak,
De slagna hieltars lof... men ack! hvad storm och brak?
 Helt fäkert detta folk vil Bacchi pressar klämma,
 Jag känner Ullas röst och Trundmans grofva stämma,
 Och mins ännu i natt, vid lampan der jag låg,
 Hur' prägtigt sluparna man bort i viken såg.
 I vassen öfveralt, der offer - hiorden råmar,
 De hvita seglen fågs bland roddare och prämar,
 Tils slutlig, vid et knall opblixtra hela strand
 Just samma den minut som Trundman steg i land.
 Des dierfva blick til skyn ... des röda svett i pannan,
 Des vördnadsfulla nick — när Gubben öpna kannan,
 Hans staplande gutår... för'n oljan halka in,
 Var värd Apelles hand i målning mer än min.

Men

Men när hans bröst hvar gång vid pipen flög och flåsa,
 Och hårets knorl få stråft fågs kring hans axlar blåsa,
 Och då hans öppna gap med hvita tänder prydt,
 Mot kärlets bräddar låg, nyfs skuradt, blankt och nytt,
 Och från des hvita skägg, när ölet ran och sqvala,
 Så dräplig tafsa, Barn, kan inte guld betala...

Men räcken mig en gång et spetsglas obemängdt!!!

Gör ej min sorg få diup och ödet ej få strängt.

Et spetsglas pomerans... Men ack! jag all ting faknar,

Jag utan vänner dör och utan glas jag vaknar.

Min tanka grumlig blir... mit hierta faknar luft,

Min anda fit begär... min hierna fit förnuft.

Mit blod sin lugna fart, mit snille fina lagar,

Och kroppen alt fit flöd när hufvu få behagar...

Men hvad min oro öks i denna mörka vik,

Af dessa Nymphers skrål och dessa gastars skrik.

I förgår låg jag här på trappan och cavera

Med hufvu fullt af löf och glafet med madera.

Min hand var vänd til stryk, min fot oplyft til dans,

Och detta gula skägg var flänkt med pomerans.

Ur denna Noachs bild, ur pipen mellan lären,

Jag skrufva oljan ut och prässa sista tåren,

Jag gret, och i hvar tår som ned ur ögat föll,

Det fräste finkel, Barn, som hundra grader höll.

I mandelträdet's topp pappgoyan fäng och hvisla,
 Då skrufven i min hand de skönsta toner gnisla,
 Gå bort . . . lät döden sielf afkyla min person;
 Men hurra, Trundman syns och der går Procession . . .
 Se Canzler'n med Pocal'n! hur' hiulbent han sig svingar,
 När Mollberg gör honneur och Ordens- spelet klingar,
 Kors hvad hans skugga bräns? . . .
 Men ack! hvad dufna ök?
 Som opför trappans brant opklifva på föfök.
 Klang du — du Mollberg, Bror! med hårpung och mustlager,
 Du ser mig ut, Kamrat! som du har tömt fastager.
 Hvad du tar tappra steg framför dit krumpna led?
 Med pikens gyldne udd och möffan på en sned.
 Hur' fromt syns i din marche de hvita vador blänka,
 Då du med piken fäld vil forgefloret fänka,
 Din röda tyfka läpp, förvillad i sin min',
 Befaller Trummans halt och Nymphens mandolin.
 Klang Mollberg! du är skön . . . men himmel hvad jag skådar!
 Hvad röfter och musik som Fröjas folk bebådar,
 O Gudar! hvilken Nymph med svart utflagit hår,
 Som främst på trappan steg och fram til templet går,
 Hvad skira kiortlars fläkt kring hennes tofflor spela,
 Som under vädrens pufst sig lyfta och fördela,
 Ack Ulla! alt dit prål förqvätver all min röft,
 Din skål i denna vört!!! . . . Din bild i detta bröst.

St. Martin 1800

J. B. Martin sc.

Var redo Bacchi Folk. at Wænds læfjæng göra p.

Trompetens upbrott hörs! . . . klang Trundman der du tråkar!
 Med Urnan mot dit bröst, och om din hielte språkar,
 De klara högders brand, vid folkets storm och støj,
 Gör dig, din skugga täck inom sit flor och boj.
 Vid kärlets ädla tyngd du hedrar den du tienar,
 När åt des kalla stoft dit hjerter varmt du länar,
 Gack til dit våta kall som pryds af dina år,
 Inom den porten in, som för dig öpen står . . .
 Hela! pukslagar'n hörs! . . . och Processionen skrider,
 Klang Ede, klang din skål, der du på tunnan rider,
 Som brygdens Härhold främst, til folkets tröst och gagn,
 Med rofor kring dit sprund och faklor kring din vagn.

* * *

Men

Men himmel!... se en mängd som hosta och gå luta,
 Som basviolens block i steg för steg framkiuta,
 Märk! huru skräfvet spräkt, vräks likt et skepp i qvaf,
 Som squalpar mot den strand der linan brustit af.
 Knapt skönjer ögat mer vid Brödrens våta möda,
 Än blott en horizon af näsor, blå och röda.

* * *

Du der med lur'n i mun, med röda mössan, du!!!
 Lät vimplen fladdra ut.

Hur' prägtigt ser jag nu!

Vid oljekannans svigt det krönte Barnet buga,
 Och åt hvar Bacchi Man des oljekaka truga,
 Vid dönet af basun inom sin slutna ring,
 Det ögnar fromt til skyn och biuder kannan kring.
 Klunk Mollberg der du står — klang Ede der du gungar,
 Och vivat Fröjas folk som mellan spelet liungar.

* * *

Hola — der raglar en som Movitz stråke bär,
 För hvilken trumman rörs och ropas til gevär—
 Välkommen Gubbe du — som orkar drufvan prässa
 Med glädjen i din mun och forgen på din hiässa.
 Din skalkhet glittrar fram på dina silfverhår
 Wolfdauer, du som tyft så mången lagt på bår,
 Så en bedröfvad far vid dottrens gömda vagga,
 Som mången svarsiuk man uti sin hämd och fragga,

Träd

Träd op til templets port — der inne önskas dig,
 Et majregn utaf öl i dina torra flig,
 Gack, famla i dit kall på denna klago-dagen.

* * *

Der danfar fram en an med näsan fänderlagen,
 I en dimie coupée — en charge a Trois pas,
 Grälmakar Löfberg klang! — välkommen och hurra!!!
 Hvad du har tumlat om och hvad du orkar föga:
 Han är det, utan hatt med silfverglitt på öga,
 Som framtil på sin kolt ej mer än fodret har,
 Och baktill intet mer än öfvertyget kvar.
 Klang Löfberg — drick mig til, snart morgonrodnan flamar.
 Men Gudar! hvem är den som trampar der och danmar?
 Med handen sträkt til skyn och ögonen ihop,
 Som med et bittert skratt lagt locket på sit stop,
 Och hiulbent speglar sig i trädens glefa skugga.
 Hvem är den Bacchi Man? — O stolta Ehrensugga —
 Välkommen i din ångst! — kom luta dig och drick,
 Af denna högtids - vört jag nys af Trundman fick.

* * *

Hurra! se Jensen sielf, bland folket hur han drifver!
 Med pennan krökt i hand han ideliga skrifer.
 Han mumlar i sin skrift och ser på batalion....
 Men Mollberg bugar sig vid spelets klang på bron;

Alt

Alt folket bugar än och templets vimpel blåser,
 Det Parentator'n är, så tiock som en Boråser,
 Bevar' oss, hvad hans hår det fladdrar gult och stråft?
 Bevars! hans andedrägt, snart vädrets våld förqväst.
 Han är det — der i dör'n, som nu sin penna hväffer,
 Som skal kring Movitz stoft i dag strö sorg-cypresser.
 Klang, portarna slås op — alt Fröjas hof-folk lyps,
 Der kommer Trundman ut, och Festen nu begyns.

CANTZLEREN.

Alt folket tråde fram — Alt lefvande härinne,
 Träd fram, och siungen högt vår Movitz forge-minne.

CHOR.

Kvem är som ej vår Broder mins fastän hans skugga mer ej fins, fast

än hans Waldhorn lysnat har, är Skogens genljus ända q ar: än Floras fogla:

Skanz skall ömt hans spel förklara, än Jägarn vid sin snara skall

på sin pipa svara, hur ibland Orphei Söner of Bacchus krönt se

Sköner, har utan Like var.

T R U N D M A N.

Prästinna, tänd din eld!.. J Nymph'er!.. templets prä! !!!
 Med dubbel skönhets glans vid dödens göromål,
 Utgiuten eder gråt!... Men hör Pukflagar'n larmar,
 Med pinne hvälfd i skyn och silfverfmidda armar.
 En prächtig hvirfvel hörs i dubbla slag på slag,
 Som bodar något stort och något nytt behag.
 Med pinnarne i kors och tummarna i vädret,
 Går klangen op åt skyn och konsten ner i lädret,
 Hvad han ser munter ut, den Pukar'n, och så glädt,
 Med liten svart mouftage och galonerad hatt.
 Nu trumlar han til storms — bevar ofs hur' han larmar,
 Flyg — flygen alla fram med vidt utslagna armar,
 Mottagen denna Man... det Parentatorn är,
 Den forogna Jensen sielf, som nu vår gråt begär.

C A N T Z L E R E N.

Du Fröjas täcka folk, som vrider dina händer,
 Som nu vid altaret din fälda fakla tänder,
 Som blottad i din barm med dina höga bröst,
 Til jorden kastar dig... var tyft, hör Jensens röst,
 Pukflagare slå an : | : | :

J Spelmän och Railleurer!

Alt Bacchi Ridderkap med Templets Commendeurer,
 All denna menighet, som här i templet syns,
 Nedböjen edra knän — Parentation begyns,

Och

Och klockan klämtar bön.

Du Gubbe, du som snyftar,

Som stolt vid Basviol'n den röda stråken lyftar,

Som under faklans sken med hvita lockar står,

Släck blöffets dunkla eld der dödens fäfa rår,

Och fall på dina knän.

J raska Körefvänner,

Som sprundat Bacchi kär'l, J brygdens Äldermänner,

Opvicklen edra skiört — til jorden fallen ned,

Nu Parentator'n fyns, hans upsyn är ofs vred.

Flux hattarna utaf.

Du templets gamla myra,

Du brygdens Embetsman af skylten N:o 4,

Som under trädets rusk och löfvens kulna fläkt,

Dig här med lyran lagt — flig op och var betäkt,

Och träd i templet in.

Du Ordens Granadeuren!

Med alt dit manskap fall — fall ned vid tempel - dören,

Häng möffan på din pik! . . . slå handen för dit bröst,

Nu träder Jenien fram — med bäfvan hör hans röst.

Pukslagare slå an.

TRUNDMAN.

Alt folket falle neder.

G

MOLL-

MOLLBERG.

Hau! Schilträä mitt moufvette . . . geschwindt i alle leder.

TRUNDMAN.

Prestinnor bugen er vid alla klockors liud.

ÅVALL.

Hvad diupa forge-prål omgifva Vinets Gud!

ENHÄRHOLD.

Stig Parentator fram!!!

JENSEN.

Nyfs i de mörka vågor,
 Der nattens fasa rår, bland thordöns qualm och lågor,
 Der klippans branta tyngd högt öfver hufvu står,
 Och med en vredgad spets til Jofurs skyar går;
 Der bergen vältras ner med brända löf och grenar,
 Och åter kastas op uti et regn af stenar;
 Der en förtörnad flod sin klagan giuter ut,
 Båd' fångslad i sin fart och störtad i sit slut;
 Der böljor utaf eld ur Plutos kamrar flyta,
 Som sig til högre qual i liusa fvall frambyta;
 Der Titius förskräkt, fördömmar Gudars Far,
 Då gammen ur hans bröst en blodig lefver drar;
 Der Jättarna med harm sig ilskefulla rifva,
 At på hvarandras rygg til himlarna opklifva;

Der

Der Ixion med flärd af Hymens fakla bränd,
Blir i en glödgdad ström på hiulets axlar vänd;
Der hvita blöfs och sken ur tända ugnar giutas,
Som med en hisklig gråt än öppnas, än tillslutas,
Och der en vredgdad Drott med krona af cypress,
Sin stolta nyckel för' och spira utom dets.
O Gudar just — just der, på denna grymma orten,
Höll Plutos svarta vagn och hästarna för porten,
Skenbarligt såg jag då vår Movizt oförtänt,
I svart fotfidigt släp med gyllne stiernor stänkt.
Hans upsyn tyktes vred, hans spridda blickar kalna,
Och kindrens svaka färg, som axen när de gulna.
Men en trehöfdad hund jag bunden såg och krum,
Vid denna mörkfens port, oprest på hafvets skum.
En grämselse och nöd all örats känsla kväfde,
Vid tusen fångars skrål, som plågotyngder häfde,
Och mot en gruflig eld bakom en itänd lönn,
De svarta skuggor sågs än vältra sig i skön,
Och än vid jernbalun, hvars ljud ny nöd förkunnar,
Med brända hufvuden oplyfta gap och munnar,
Bland gnistror, blixst och rök, sågs blodets ack och ve,
I röda droppars spel förtviflans målning ge,
När från den svafvel-skön, som storma, brann och spraka,
Benranglen flöt fram och blodet flöt tillbaka,
Der samm en usel mor med vilda ögnakast,
Och höll en brottlig son i sina armar fast.

Han åter dubbelt vild til fadrens bröst sig slänger,
 Som vändas i en glöd bland halster, jern och tänger...
 Förvirrad i min siäl, mig tyks jag ännu hör,
 Den jernbasunens skräll som afgrunds bäfvan gör.
 En kuttra som en uf, en jama som en katta,
 Men Movitz tykte mig i porten slog och skratta,
 Så tändren skallrade och ögonen föll ut:
 Ja! så at svetten ran och koka som en lut.
 Den svarta mantelns släp, den gula skuggans sasa,
 Gör at mit stela bröst käns klappadt som en trasa,
 Mit hierta i mig klack, och gikten flög i ron;
 Cerberus templets hund han nagga mej i skon.
 Alt nattens trolleri kring om mit hufvud rafa,
 Och hvarut ögat såg blott nya eldar brasa.
 Så opsteg ur en rök en strålig Hecatombe,
 Då Movitz hufvu braft och smattra som en bombe:
 Ur lågan giftet flög, och ormar ur det diupa,
 Der paddors svarta mängd bland crocodiler slupa,
 Bland vingar, ben och klor, en aska breddes ut,
 Som ständigt flamma op vid Eols hvin och tiut.
 Men Bacchi Ridderiskap — om ingen mig hugfvalar,
 Så vet jag näpplig sielf för hvem jag står och talar.

TRUNDMAN.

Allons! et glas champagne!!! Pukslagare slå an!: |:|:

PARENTATORN.

Slik kräflighet — gu tår — sielf Croesus aldrid fan;

Men

Men Bacchi Syfkon! märk! ... vid knall'n då hufvu flamma,
 Så kallna all min blod, och tungan skalf och stamma,
 All luften liufna op, båd' klippor, strand och våg,
 Och et mig okänt land jag mellan molnen fäg;
 Den hvälfda dödens port, med hästarna i trafvet,
 Hiul, kedjor, bommar, alt, alt fönk burdus i hafvet,
 Då vid et präktigt forl af fleuter och musik,
 Et tempel reftes op, Olympens boning lik.
 Jag kröp, jag sprang, jag flög til obegriplig ära,
 Til tufen tafflar fram med dricka och förtära,
 Til stekta kycklingar och strufvor utaf gull,
 Och mumfa et calops ur en rubin castrull,
 Der bars en pouding fram förgyld i alla kanter,
 Men sockret strödt ikring bran klart som diamanter,
 Et blått lax-vällings fat var så min smak i lag,
 Så pulfen blef helt miuk från fina torra slag.
 Perfilje-abborn Barn !!! uti den gröna faucen,
 Och i sin smör-paulun den äppelstinna gåfen,
 Slikt alt gör mig bestört ... men jag — jag drack och åt,
 Vid vackra munnars min' och sköna ögons gråt.
 Der gingo Gudar kring och med hvaran spaffera,
 Mars med et kycklingben och med et glas madera,
 Apollo tog en sup, och Bacchus fatt och sof;
 Men Jofurs guld-pendul flog fem i hans alcov.
 Vid urets klara spel, på små fauteuiler runda,
 De trenne Gracer sågs hvar vid sin smörgås blunda,

Jag blunda vid min syn ... men just då jag hant fram,
 Gick Månen ned i moln och templet flög i dam.
 Jag kände utom torft en lindrig hufvudyra,
 Min andediägt blef sval, min tunga full med fyra,
 Då först, då mindes jag nu dagens göremål.

TRUNDMAN.

Klang! knäpp på pukorna, klang Parentatorns skål.

COMMENDEUREN VID BASVIOLEN.

Klang Parentatorns skål som få förträffligt rimmar,
 Tänd af Apollos eld hans hela väsend glimmar,
 Men med en skurpen läpp och med en tom boutelj',
 Vid sielfva vinets brunn stå torftig som en elg;
 Och med en siäl insvept i sielfva Charons dimma,
 Hur' kan den främsta Skald en enda mening rimma,
 Förqväfs ej snillets släkt i rimmets tvungna slut,
 När flopet ligger stielpt och oljan runnit ut.

TRUNDMAN.

Slå i et glas champagne i läckra Nuditeter.

PARENTATORN.

Det kallar jag et vin för Kungar och Poeter.
 Hirr, hurra i min siäl, hvad det var delicat!
 En blandning utaf vört, af finkel och succat.
 Klang fyllen edra kärl — bon Systrar fyll i mera.
 Räck Ulla bägar'n der ... den dera med madera.

CANT-

CANTZLEREN

J Nymph, slån i mer.

PRESTINNORNA.

Fullt ers Magnificence,

CANTZLEREN.

Räck Fodetmasken vört — Lars Löffberg pommerance.

Och den vid basviol'n som står och flåtar benen,

Må af det kärlet få som bär den blå cyrenen.

ULLA WINBLAD.

Gudinnan kallar mig från templets göromål!!!

TRUNDMAN.

Stöt i basunerna!!! Prestinnan Ullas skål.

PARENTATORN.

Mit öga fullt med gråt som bägar'n med liqueurer

Låt bägar'n gå ikring J templets Commendeurer...

Men Gudar hvad jag ser? . . Du lilla sorgfna Nymph,

Hvarföre gråter du? . . Hvar tår blir mig en skymf

Om ej med Movitz mull du den i stillhet blandar...

Men ack hon sväller op... fram Janos tienste-andar.

Hon staplar på sit mål... hon rifver sina hår,

Kom väds at verden snart en glättig nyhet får.

CANTZLEREN.

Gack Ulla i dit kall, dit Hymen dig nu fänder

Påfogel'n redan stolt den gyldne vagnen vänder,

Din hieffa firas skal med liljor af den hand
 Som ger naturen lif och frögdar haf och land,
 Gå bort

PARENTATORN.

Släpp henne fram, hon börjar redan hicka,
 Snör hennes fnörlif opp . . . Klang, Nymphens skal vi dricka,
 Må Junos lätta hand opbädda hennes fäng,
 I templets gyllne Chor . .

*

*

*

Ja vidare i fläng,

Med snabba språng och skutt jämt blunda jag och tråka,
 Tils genom hvalf i hvalf jag templets grindar råka,
 Et ständigt hurra söngs, hvart hän jag spang och kom,
 Och Qvinnor, Barn och Män i gräset tumla om.
 Men jag skred längre fram op til de inre gårdar,
 Förbi de ätte-fält . . . de stiernbeprydde vårdar,
 Der Bacchi hieltar göms vid et fulländadt lopp,
 Bland Ciceroners stoft.

CANTZLEREN.

Lyft Movitz urna opp,

Trumpetare gif akt! :|:|:

PARENTATORN.

Sen hur' jag flög och flängde,
 Så hatten blåste af och hårets lockar hängde,
 En gast mig fångslad fick, insvept i dam och rök,
 Den gasten fom en korp förbi i luften strök,

Och

Och skratta Movitz namn.

CANTZLEREN.

Pukslagare — rör pukkan — : | : | :

PARENTATORN.

Hvad ryfning i min blod vid denna mull i krukans?
 Men gode Bacchi Män... strax gästen bort han flög,
 All templets härlighet opran få klar och hög.
 Just denna fälla park der Bacchi Bröder andas,
 Der vinets helse-saft med lifs-befvären blandas,
 Hvad välluft i min hæl? — Hvad trängtan och begär?
 Men ämnet är för hand — och nu, nu står jag här.

CANTZLERN.

Lyft Movitz Urna op!!! Pukslagare, rör pukkan : | : | :

PARENTATORN.

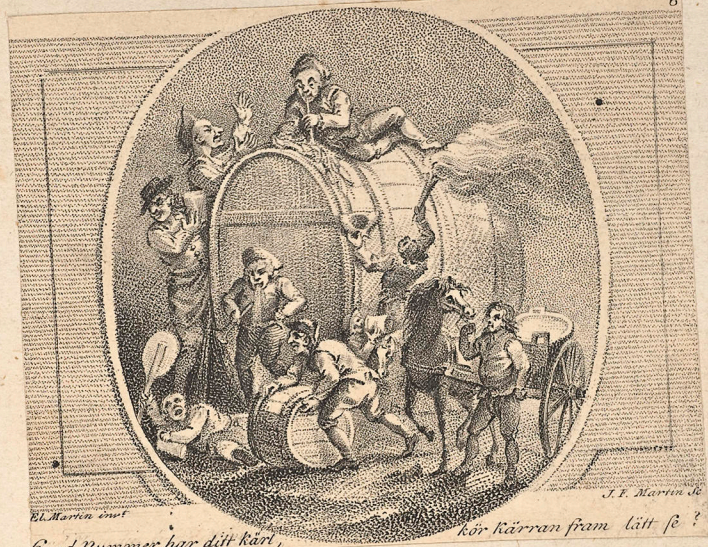
Hvad ryfning i min blod vid denna mull i krukans?
 Vid fetman af des dunst mit här det fuktar sig,
 Hvar knoka ångar vin... Hvert doft befäller mig,
 At hielten-skildra af... Valån jag penseln tager,
 Appollo tänk min hand!... och gif min målning dager.

TRUNDMAN.

Stig op hvar på sin bänk, båd' Prest och Commendeur,
 Åt Brodren Jensen nu et kärt salutem gör,
 Nu är hans snille varmt... nu kan han förfä orera,
 Seigneur et glas champagne, Seigneur et glas madera.

CHOR.

Bort allt hvad oro gör, bort allt hvad hjertat gräjer
 bäst at man väljer bland dessa Bouteiller sin mag Liqueur.
 Granne gör du just som jag gör, vet denna ojan ger Humour
 hvad det var läckert! hvad var det Renskt Bläckert?
 Oui. Monsieur.

Bl. Maria ömt

J. F. Marin de

Grad Nummer har ditt kärt,

kör kärran fram lätt se?

JENSEN,

Jo! den gaf mål i mun och bilder för min syn,
 Min själ nu dubbelt hög oplyftar sig til skyn,
 Nu refer jag, farväl... ren är jag öfver gränsen,
 Förbytt i bara fol.

TRUNDMAN.

En fälsup nädig Jensen.

CHOR.

CHOR.

Bort alt hvad oro gör,
 Alt är ju flost och afka,
 Lät oss bli raka,
 Och tömma vår flaska
 Bland Bröderna.
 Granne! gör du juft som jag gör,
 Vet denna oljan ger humeur.
 Hvad det var mäktigt?
 Hva va det? ... Jo präktigt,
 Mallaga — ja.

JENSEN, PARENTATORN.

I Jofurs liufa hvalf, op i Olympens fal,
 Med knä om knä mot Mars, Pompée och Hannibal,
 Vår Movitz lagerkrönt, manhaftig, sträng och bitter,
 Klädd i en grön Thalar uppå sin Urna fitter,
 En lukt af vårens fläkt, af väpling och jasmin,
 Från jorden genom skyn opdunstar tun och fin.
 Små Sång-Gudinnors forl med vört i gyllne skålar,
 Omge hans tappra lif och kring hans klarhet skrålar,

För-

Fördubblad blir hans glans, när dessa Skalde - mör
 De evigt lysande Olympens portar rör.
 En Venus hög och skön med vridna mörka lockar,
 Sig med et öppet bröst i molnets rundel bockar,
 Och ur et kupigt horn durchfigtigt perlemo,
 Åt Movitz ger en klunk af Jofurs perfico.
 Sielf Ceres krönt med ax den gula mantel'n kastar,
 Med bägar'n hväld i skyn til Movitz gap hon hastar,
 Et gullregns klara spel kring bägar'ns bräddar yr,
 Af Porter som så skönt Olympens snillen bryr.
 Med knutna liufa hår väluktande och sköna,
 En Yngling stiger fram hans hieffa at bekröna,
 I löf och myrten klädd han främst bland Gudar förs,
 Då tusen frögdeliud i tusen himlar hörs.
 Den Ynglingen så täckt med fina fingrar leker,
 På lutans lena stäng, som dödar och beveker,
 Han blickar jättarna i deras raferi,
 Och det är Amphion... men vid hans Simphoni,
 I skira linnen klädd och krönt med hyacinter,
 En annan stämma hörs på spända gyllne qvinter,
 I kostliga slag berömma Vinets Gud,
 Och det är Arion i all sin högtids - skrud...
 Den trogna Orpheus med ögonen tillbaka,
 Ned åt de dolda rum, åt Euridice sin maka,
 Med tårar och behag och med utslagna hår,
 För Moritz bugar sig och ömt på cittran slår.

Min

Min hielte deremot fin rygg alsinte kröker,
 Han kokfar och han glör, om ingen är som röker?
 Om ej bland all den prakt af tafflar, lek och lius,
 Hans ögon skönja må en Norrköpings cardus.
 Strax alla rusa til. De skönsta Barn af Fröja,
 Med rosenfärgad hy sig ned i molnet böja,
 Med hvälfda höga bröst och foten uti dans
 De svinga fina skört hägt op mot solens glans
 At af den späda eld som dagens gryning målar,
 Hans pipa tändas må uti en punct af strålar.

* * *

Strax i en krets af skönt, dit ingen dödlig når,
 Vår Movitz i Thalarn med purpur-tofflor står,
 Til höger Hanibal mot stolen bakom karmen,
 Tar pipan af en Grace, med hatten under armen,
 Som stolt vid pukors klang af Mars istoppad blir,
 Och Movitz åter biuds vid et glas malvazir.
 Den klara rökens fläkt i blå och hvita skyar,
 Olympens gyldne hvalf fördunklar och förnyar,
 Hvar ånga från hans käril, hvar kräkning grön och falt,
 Beströs med purpuri och granris öfver alt.
 Men ack! en strålig vagn af hvita hästar dragen,
 Ren vid Olympens port som förebud til dagen

Vid

Vid morgonstiernan fyns.

TRUNDMAN.

J dufne Bacchi Män!

Drick Parentatorns skål med bägar'n om igen ...

PARENTATORN.

Du Härhold med dit blöfs och skrinet under armen,
 Ryck korken ur dit krus! som gäfer här i varmen,
 Och vid din mag - liqueur, föt - kumin, som du vet,
 Siung all Olympens frögd och Movitz härlighet ...
 Dock vändom nu vår syn ifrån de liusa skyar,
 Ned til det mörka klot som morgon - sol'n förnyar,
 Som nu vid dagens rand i lust och blomma står,
 Så skönjer ögat lätt hvar hieltens skugga går:
 Der vandrar kroppen än och längtar efter dricka,
 Af rösten hörs ej mer än då och då en hicka.
 Mig tycks åt Stadsgål'n bort, vid Åkerblomskans disk
 Jag än hans tallrick fer med perfilja och fisk;
 Och hur' den gröna skål'n med surmiölk står och vickar,
 I skåndet hos Madame som i sin folhatt nickar,
 Och på en rutig duk af mangladt bolstervar,
 Ser jag hans skänka öl hur' den är tom och klar,
 Hur' Brödren ner vid bron i gula skärp och jackor,
 Emellan jern och släp, fastager, skrin och packor,
 De ströfva om hvaran bland skutor, ved och kål,
 At Movitz få til värd, och luggas vid hans skål.

Hur

Hur' årarna dras op med tråtor, stryk och slammer,
 Och hur' han står i gräl med Bellzebubbs Madamer,
 Hur' kiortlar lyftas op, och hur' mot Turfk och Ryfs,
 Han med en blodig läpp i krogdör'n ropar kyfs
 Hur' grym hans våldnad står i kärnan och predikar,
 När veden famnas in utaf hans grymma likar,
 Hur' hielten oförkräkt utvexlar en legion,
 Af tunnor tufentals — och dansar kring på bron.
 Men fnillet eldas bör på denna kämpa-bana,
 Nock Trundman — nock et glas, undt nock en pris havana,
 Bort alt hvad oro gör . . .

CHOR.

Bort alt hvad oro gör,
 Bort alt hvad hiertat qväljer,
 Bäft at man väljer
 Bland deffa bouteljer
 Sin mag - liqueur.
 Granne gör du juft som jag gör
 Vet denna oljan ger humeur!
 Hvad det var läckert?
 Hvad var det? . . . Renfkt Bläckert,
 Oui Monseigneur.

PAREN.

*Puff..... hvad det kostar på -- när bon ser ned på kragen.
 Knäpp tippen uppå Skon, bon skojsja kan för Magen.*

PARENTATORN.

Renskt bleckert, himla-skum,
 Det vinet kallar jag, et Vinum Mendeum,
 Det är för delicat — det likfom kyler själen,
 Än med en fyrilig dunst från hiernan ned i hälen,
 Än med små läckra os och lätta vomitif,
 Tils i et ögnablick man slumrar bort sit lif;
 Kring dunsten af des porl de liufva drömmar flyga,
 At Kärleks-Gudens qual så fött i blodet smyga,
 Hvar skönhet blir min Fru, — hvar ovän blir min vän,
 Poltronen hielte blir och få Poltron igen. —
 Se här! tag bågarn bort, . . . Men nock en klunk i botten,
 Som den nu rullar ner, så fyllen mer i måtten,
 Och vi gå längre fram uti vårt tanke-spel,
 At ögna Movitz flost, hans mandom och hans fel.

* * *

H

Märk!

PAREN.

Märk! hur' hans mörkblå arm ur rundeln i calafet,
 Oplyftar med en knuff det lilla gröna glaset,
 Men hur' han knuffas in och åter knuffas ut,
 Så borgar ej Madam en tår på hans furtout.
 Hvar gång han tittar in ell' lunkar fina färde,
 Står alltid siäl'n i pant och mäst för halfva värde;
 Ja blott vid minsta smolk, et bofs, et ingen ting,
 Den svartas hela svärm på tungan skalar kring.
 Hos Wiboms vet jag vift längft ner vid Danto - bommen,
 Madam förbanna sej, om intet för'n vid dommen,
 At om han inte har mer'n toma gluggen kvar,
 Hon spottar'n uti syn, lik mycke hvar hon far.
 Ty gode Bacchi Män! det är en hisklig qvinna,
 Jämt hennes morgonbön är siunka eller brinna,
 Och blott sin sneda käst hon rätt i ordning får,
 Så talar hon et språk, som Fan och hon förstår.
 Med qvasten högt i hand och toffeln i den andra,
 Så plär hon midnatts - tid på tröskeln gå och vandra,
 Och för'n at soln gått op, med eder, gnag och kält,
 Hon Man och Barn och dej och mej på truten snält.
 Märk på en knölig länd, hur' lappad, snäf och liten,
 En kiortel svänger sig af svart flanel utfliten,
 Som åt et eldrödt ben en trafig skugga ger,
 Hvar gång hon linkar op och åter linkar ner.
 Men Movitz blekna ej för sådan en Medusa,
 Och aldrig stod han feg i käring - gräl och snusa,
 Tvärtom

Tvårtom med friska blick han kasta sin mouftage,
 Då ur en bakvänd hatt opsteg en ull-plumage,
 Ur hvart det minsta dun i denna röda plumen,
 Mars flere blickar sköt än pilar gå från Hymen,
 Ja kring den hatten fäst på Brandenbursk façon
 Man Fama tyktes se sielf udda, des galon.
 Säj! är min fäng ej stolt uti min skalde-yra?
 Är denna hand ej värd Apollos gyldne Lyra?
 Bör sådant hufvud ej med lagrar strös som mit?
 Och pontak bli min lön?

T U T T I.

Slå i båd' rödt och hvitt.

Klang! Parentatorns skål . . .

P A R E N T A T O R N.

Slå i af alla forter,

Frankt, Pontak, Frontinjack, Renkt Bleckert, Mosfler, Porter,
 Miöd, Bischoff, Långkork, Pouch, Constantia, Mallaga!
 Öl, Clairet, Färsk-öl, Rack, — af alla forter ja!
 Ja! vidare igen om Movitz til at tala,
 All afgrunds svarta här från mun och läppar skala,
 Och tungan som et löf mot gommen skalf och flög,
 Då sist hos Wiboms-Mor han in sin skugga smög.
 Som vargen häfver sig midt bland de feta lammen,
 Så rusa han besängd i stubben på Madammen,

H 2

Men

Men om Wibomskan ej, en örfil gedt ell' fler,
 Han henne durch undt durch med fabel'n störtat ner...
 Det fordras tolamod, at fryk af kär'ngar taga;
 Min hielte medlertid var intet bland de svaga,
 Der Båtsman ropa trumf, der ropa Movitz hut,
 Och klingan stod på språng för'n handen gjort beslut.
 Der andra vräktes ut med blånor in i huden,
 Der stod hans fötgröt kokt, der var han alltid buden,
 Opblånkte någon skylt, sen alt var tyft til slut,
 Så steg han bara in, drack brors-skål och gick ut.
 Men fant han Krögarn dum, och tomhändt och förvånad,
 Promt dödsfall i hvar vrå och i hvart öga blånad.
 Peruquer, hattar, stop, alt, intil skåp och fäng,
 Alt darra och försvan för denna Plutos dräng.
 Sielf bordet der han stod, han trumfa ned til aska,
 Hans ögon glittra hämd få gröna som hans flaska.
 Af sorg at lefva sielf, han kom igen med skrik,
 Slog fensterna i kras, och piska folk och lik.
 Så är ock Movitz känd i fångtorn och arrester,
 Bortblandad i en svärm af middagslösa gäster,
 Der med en tapper arm fast stundom mindre fet,
 Han fit Pirmonter tömt i fiorton dygns diet.
 Hans skuldror svigtat har, dock til min hieltes heder,
 Blott under Guden Mars, i rotar och leder,

Men

Men ändå var hans rygg som cedren stolt och stark,
Och trofva i sin bugt sielf skogarnas monark.

* * *

Som herden fri och glad, när morgonrodnan randas,
Vid ögats första blick, bland bär och blommor andas,
Och i sin lugna fiäl af intet buller vet,
Så Movitz, men tvärtom, han vakna til förtret,
Hans morgon alltid mörk, likfom hans finnen brydda,
Och afontundens lugn var okänt i hans hydda.
Hans rund begyntes då kring malmar och staqvet,
Med håret i en lock och hiertat i förtret.
Sin fabel tog han blott och trädde den i läret,
Se'n fölgde han sin troupp i marchen tätt på spåret,
Han brukte ej gehäng och fällan sin chavade,
Om inte framför lik, ell' uppå Kyrk - parade.
Imedlertid bestört han några tårar flöfer,
Då en gång til duell han framsteg med pleureuser,
Här lyfte hielten rätt inom en ädel harm,
At ömsint förja den som digna för hans arm.

* * *

Men Bacchi Trumpna Folk! J sofven vift der borta,
Frikft up med floribus at fönnens dunft förkorta.

* * *

Ja! man har hielten fett på fartyg vinterdag,
Sit hufvud lyfta op med blodigt öfverdrag,

Två skepps-befättningar från Hernöfand och Riga,
 Blott för en enda kyfs af Åkerblomskans Piga,
 De grepo til gevär, til störrar, skoflar, skaft,
 At Movitz slå ihjäl.

CANTZLEREN.

Blås, blåsen op med kraft,
 Klang! Parentatorns skål, Seigneur läs om det sista.

PARENTATORN.

Två skepps-befättningar, från däck på däck de qvifva,
 Med störrar, skoflar, skaft, med påkar och med rör,
 At hielten slå ihjäl... Men han slog dem Seigneur!!!
 Han satt sin hatt på sned, och spotta på sin tumme,
 Blef gulblek som et vax och mällös som en dumme,
 Ej våra hieltar lik som gyckla i en vrå,
 Der segervinnarns krans af kypar'n fättes på...
 Nej knapt han stampa til... Han näpplig foten rörde,
 För'n Guden Mars sin son på segervagnen körde,
 Och Fama högt i skyn, rödbrusig, stin och fet,
 Ur molnet kika ut och slötte i trompet.
 Han akta men'sko-lif, som spindeln aktar flugan,
 Der han bröt dörren op, stod döden midt i stugan,
 Men endast at han nös, ell' at hans raseri,
 Blef stillat med en sup... hur' var han?... Helt polie.
 Han kunde taga snus i dofan ur den handen,
 Som nyfs han fylldt med stryk och hukat ner i sanden.

Med

Med en blodfärgad arm han en gång i et hugg,
 I luften kasta op en hieffa med sin hugg.
 Han kände inte kar'n, fast det var lika mycke,
 Emedlertid, märk blott et prof, et ädelt stycke,
 Hvad dråpligt sammanhang af fromhet, våld och prat,
 Hur' gjorde Movitz väl? . . . Jo men, just accurat,
 Eneas ändå lik i den Trojanska fegden,
 Som sin Anchises bar ur elden ut i negden,
 Drog han den krymplingen, fick honom in i haft,
 Til Åkerblomskans disk, och smeta hufvu fast,
 Göt olja i hans får, förbandt hans länd och nafvel,
 Slog valnöts-skåpet op och dörrarna på gafvel . . .
 Stå intet Mollberg der och nicka vid dit stop,
 Lät bågarn gå ikring . . .

* * *

Men Gudar! hvad för rop?

Hvad jämmer! ångst och nöd? En röst så ömt enträgen . . .
 Prestinnor stigen op . . . men hvar tog Ulla vägen?
 Hålt, bida, . . . Bröder hålt! . . . Hvad trängsel och alarm?
 "Min näsa blöder . . . aj . . . aj, min fot, min arm,
 "Ge rum, . . . jag flöter dej i buken bajonetten,
 "Nej jag rår om den skon . . . nej min är clarjonetten,
 "Mit öga är det der . . . det lög du det är mit . . .
 "Nej Löfbergs är det der med blod och silfverglitt . . .
 "Ack himmel min peruque, . . . min kiol, . . . mit hufvudkläde,
 "Hvad grufveliga forl? . . . Hvad bittert sorgeqväde?

"Tag op din mössa der, du fallna Granadeur,
 "Som stupat på dit stop — men mina vänner hör!
 "Hvad ynkliga tumult! . . . Alt börjar sig förfäma?
 "Mig tyckes Ullas röst i Choret hörs sig jämra.
 Men bullret är så stort af vagnar, las och span,
 Och Bacchi Kufkars gräl som köra kull hvaran.
 Vänd hästarna! . . . kör fram, . . . nej stryk dem mer tillbaka!
 Vrid hingsten med din töm, och närm're strand dig maka,
 Men nej . . . der störtar en, så dammig, sprängd och ful,
 Och sträcker halfen fram bland sönderslagna hiul.
 Den bruna fol'n som nys så fedig stod och glimma,
 Med sit Hamburger-fat — står utan träns och grimma,
 Och der med klufven läpp i gräset ner vid ån,
 Framstupa Åvall fyns, den tappra Bacchi Son . . .
 Soldaterna med fång de ströfva op och neder;
 En tropp af båtsmän tätt vid stranden stå i leder,
 Valdthorn och trummor hörs med klang och hvirflar jämt,
 Och Trundman ren så skönt har templets klockor stämt, . . .
 Än fuktar han sit skägg med drufvans liufva fyra,
 Än tutar han ur lurn i tornet klockan fyra:
 Än pinglar han en psalm ur Bacchi alcoran,
 Då templets Ungdom gält discanta på altan.
 Alt folket sprides strax kring bergens strödda kullar,
 Och åter sprids en svärm i slupar, skråf och jullar.
 Hålt Bröder, något nytt förvillar här vår fyn,
 Der fräste en raquet med knall på knall i skyn.

Der

Der sprang en Härhold ut, med et förfilfradt bäcken,
 Och gråt - ögd i hans fiät en Nymph med dun och täcken,
 En annan klädd i tast, med rosig flickad stubb,
 Strör rofor, eld och kol i Chorets inre skrubb.
 En Nymph i fakta steg den lilla dör'n uplåter,
 En ann' slår dör'n igen, och i fit förklä gråter...
 Och åter fyns en ann' i dörren niga täckt,
 Med vofflor på et fat, med pontak och confect.
 Nu öppnas dörrarna!!!

*

*

*

Hvad blanka spiut och kyllrar?

Alt folket bugar sig och Mollberg idlig skyldrar,
 Et klart och kupigt hvalf dit folket fram sig trängt,
 Förvarar Movitz stoft, med gyllne galler slängt.
 Kring gallret Gubbarna i sida gröna rockar,
 Med blotta hufvuden och äldrens hvita lockar,
 I steg för steg gå fram, at med en präktig ton,
 Ur öppna böcker högt loffiunga Hymens thron.
 Tätt efter dem en rad af Gummorna framrycka,
 Med vridna myrtenband om hieffa, staf och krycka,
 Ömt hvar en Hymens pris på fina läppar för,
 Vid Offerprestens gråt, som diupa knäfall gör.
 Hör på hans vreda rop, så templets grundval skakar...
Bryt Ullas fakla af som ligger der och sprakar....

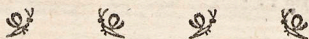
*

*

*

Men

Men åter nytt allarm!...hör mina vänner!... hör!
 Än Mollbergs grofva röst, än Ullas innanför —
 Hvem mördas i vårt Chor? Hör huru Ulla skriker!!!
 Hör! hur hon våjar sig — hon döden ej undviker....
 Hvar är hon? — Klang triumph—Ut Härhold siung och spring!
 Ut Mollberg — Trundman ut, i tornet op och ring.

Men ack! hvad majestät i Templets Förlåt prälar,
 Sielf Juno bröstas sig mot morgonrodnans strålar,
 Gardinen vicklas op som dagens glädje gömt,
 Då ögat blir förtiuft och blodet mildt och ömt.
 På trappan ned om dör'n, sig Presterna fördela,
 Bakom de dubbla Chor som Hymens psalmer spela,
 Bafunerna sträcks ut från läktare och skrank,
 Och menigheten fynes optimrad som et plank...
 Med högda hufvuden, hoppackade och runda,
 Med ögonen helt stint de blunda och begrunda,
 De vänta dörrens glänt, längst in i Choret in,
 Och tränga sig ihop, hvar make tätt vid sin.

På trappan vid fit träd, framför all menigheten,
 Den trogna Åvall trött sig vältrar på tapeten.
 Då Mollberg klifver fram med piken för sin tropp,
 Och den i marken kör, få Hielten tittar opp.
 Gevären stötas ner, och trummorna affkedas,
 När dörren öppnas skal och Bacchi fest beredas,
 Vid denna glada glänt, om ögat driftar se,
 Kring fenstren fläta sig cyrener, aloë,
 Pioner, neglikor, hvarst minsta skrubblopfvlla,
 Dem vårens färillrar förfilfra och förgy.
 Men under lärkans fång, som nu just vifna af,
 Märk huru göken gol och templets frö om gaf.
 Han öfver taket flög — (hålt, forla Bröder,)
 Och nu på templets spets sin lätta fot han stöder.
 O hvilket förebud . . . En gök så mörk och black,
 Hålt! . . . all Cytherens prakt nu öppnas — Gudar ack!
 Se vaggans gröna skymt, och hör hur meden knarkar,
 O Gudar! hvilken fyn? . . . En liten Movitz fnarkar,
 Med samma biärta mine och våta ögna par,
 Om näfan lika röd, som Commendeurn des Far.
 Se lilla mun vil ren åt bägar'n der han blänker,
 Han den sin första gråt och första löje skänker;
 Välkommen Fröjas Pilt i Bacchi varma spår,
 En sup mit lilla lamm . . . Välkommen och gutår —
 Men ack min fiäl blir matt — jag svimmar på mit höga.
 Ut Löfberg der du står med silfverglit kring öga.

Löp som en lüngeld qvikt til öl-capellet... Jo!
 Och framställ på en duk et ämbar Perfico.
 Uff himmel! hvad tumult med klämtningar, trompeter,
 Luft-eldar, blöfs och klot — cylindrar och raqveter!!!
 Skrik Härhold! sväng pocal'n... förkunna Bacchi tropp.

EN HÄR HOLD.

Nu är en Movitz född, Trompetare blås opp!!!:|:|:

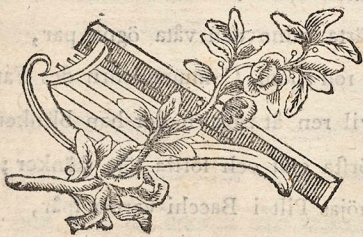
MOLLBERG.

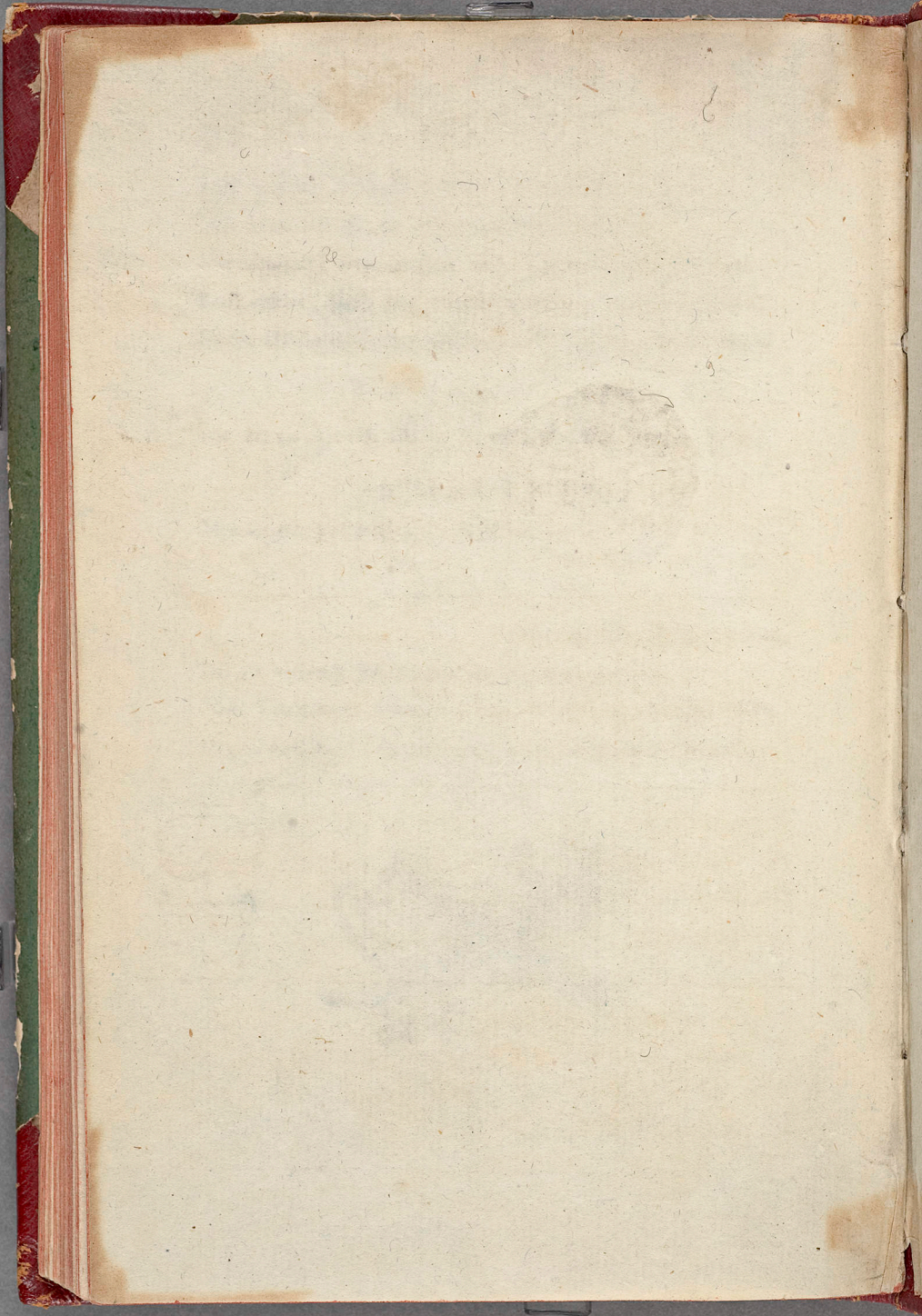
Moufquette auf axel.... Marche. —

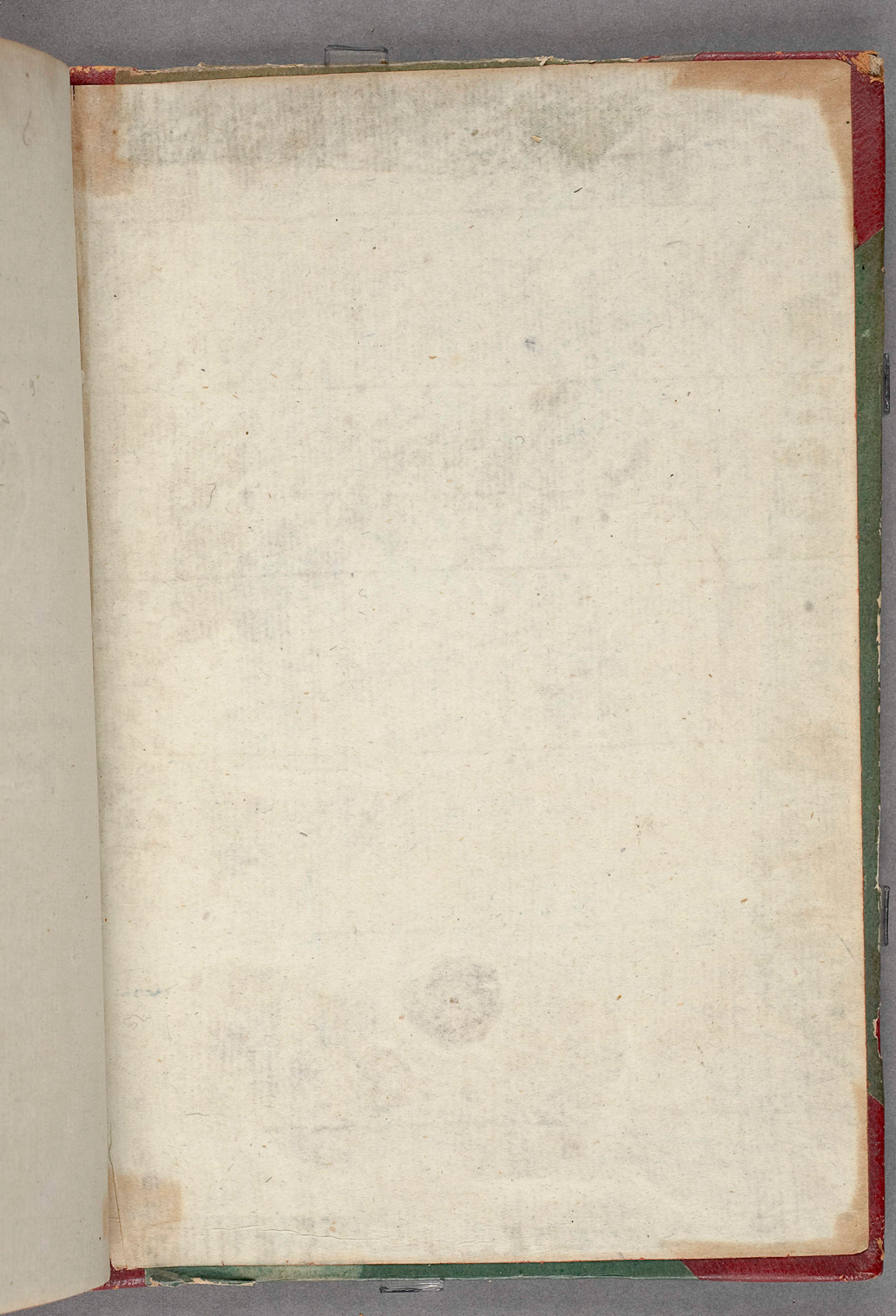
JENSEN,

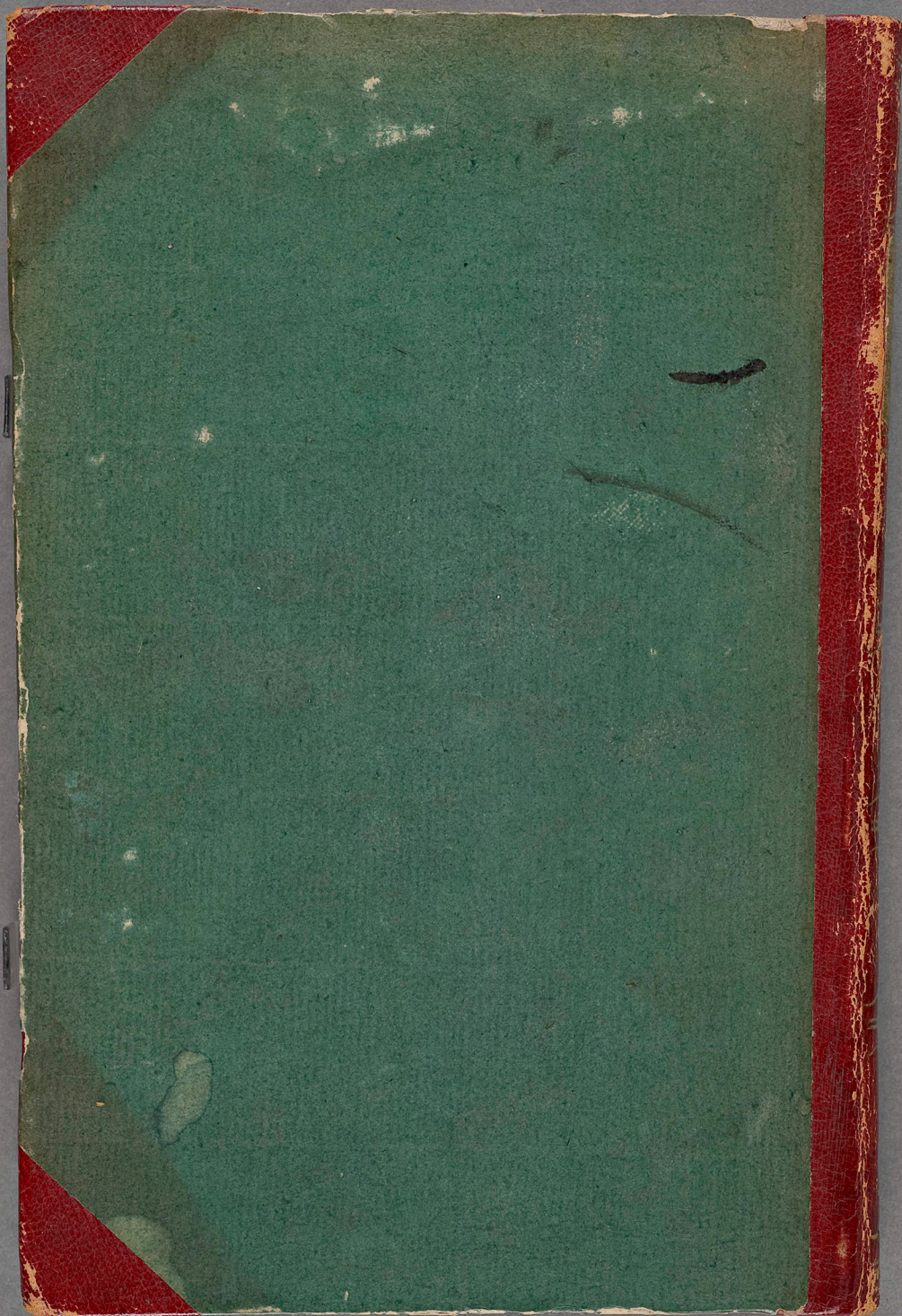
Så forg och glädje blandas,
 Uti et visfnadt frö ibland en blomma randas;
 Men Trundman klämtar — ut — ut ut — ur Tempel-faln,
 Ut, ut — Stäng Templets port — der smäller nu signaln.

SLUT.

ACCHI

TEMPER

